

την και Κρότιον — ή Ανεμώνη του Βουνοῦ με την Αιμίλιαν Χώδ και Τρελλοπαίδο των Αθηνών — ή Διονυσία Πηγή με την Νεσάρη Γκαρβίτη, Ελληνοπούλαν, Φίλημα του Κύματος, Γλυκόν Τραγουδιότην και Λαράν των Γονέων — το Αεράκι του Βουνοῦ με την Τσιγγαρέλλα, Ιαπωνικόν Χρυσάνθεμον και Φίλημα του Κύματος — ο Μάδρος Αετός με το Μι-Πι-Πι, Αιμίλιαν Χώδ, Μανιώδη Αεμον, Κίτρινη Μάσκα και Πίθηκον του Βορέου — ο Λάτρης της Δημητρος με την Μικρούλα Πατριάν, Φίλην των Καλών, Διονυσία Πηγή, Ιδανικήν Γλυκίτητα και Σιρ-Ιά-Φαλουά — το Έρωτόν Ρόδον με την Μαρίδα του Εύριππου, Θερινή Βροχήν και Κελαιδίστραν — το Μαγαμένον Ρόδον με την Κόρη του Αθέρου, Αηδόνα της Γίδης, Ερμίν του Πραξιτέλους, Μι-Πι-Πι και Χαρούμενη Καρδούλα — ο Κερδώς Ερμής με τον Φλόσσο του Βοσπόρου, Λαγροσεργή Ναταργον Λέοντα των Γριδιών, Ιαπωνικόν Χρυσάνθεμον και Αγωνισσαν Ψυχήν — το Λουλούδι της Καρδιάς με την Αηδόνα της Γίδης, Νυκτοκόρακα, Ιατρόν της Νεολαίας, Στάινλεϋ και Γλυκόν Τραγουδιότην — ο Λέων της Χαιρώνειας με τον Λέοντα των Γριδιών, Τρελλο Ναϊτάκι και Σιμοριωτάκι — ο Πίθηκος του Βορέου με την Κροσφοδαγκανιάραν — ο Όλυμπος με τον Φάρον της Μυκόνου, Κρόταλον, Ταπεινό Γλασεμί, Ασπίδα της Αθηνάς και Φιλοπάριδα Ίάδα — ή Ανέλιτιστος Λαρά με την Κυρία με τας Καμυλίας και Γαϊδουράγκαθον.

Από ένα γλυκό φίλακι στέλλει ή Διάπλασις προς τους φίλους της: "Όλυμπον ([ΕΕ] αϊ επιστολάι σου πάντοτε μου άρσούν και είνε περιττόν να έρωτάς δια τούτο) ο κ. Π. σου άπήνησεν ιδιαιτέρα, σήμερα έγραίνω το ψυδώνυμον της αδελφής σου: Αλκωνίδα (κάθε άλλο εϊμπορεί να συμβαίη, παρ' αυτό που λέγεις: τα τετράδια σου είνε πολύ καλά και στέλλονται πάντοτε) Λάτριδα των Αστέρων (σ' εύχαριστώ δι' όσα γράφεις: είμαι εύτυχής που έχω τόσον άρωσιμμένας φίλας) Αθώαν Καρδίαν (δια το "χαράκι" δέν πειράζει: άλλ' δια την συντομίαν: άλλην φοράν, ένθυμούμαι, μου έγραψες εκτενέστερα: ή μήπως έροθήθης διότι είπα ότι δέν άγαπού τις εκτενείς επιστολάς: έννοώ τας πάρα πολύ εκτενείς) Ισπότην του Πηλιου([Ε]) δια την ώραίαν επιστολήν, ο "Κούκας" σου πολύ εύμορφος: Αθως Ελλίδος, Νιαγάρα (ώραία ή ιδέα σου, αλλά χρειάζονται πολλά χρήματα δια να πραγματοποιηθ' και πού να εύρεθούν;) Αγγελον Λυγερινόν (να ή "Ελλάδι το τράκιον.") Γεωργίαν Α. Πακινό, Ρομαντικήν Καρδίαν (σ' εύχαριστώ θερμότατα δι' όσα καλά γράφεις: ή κλήρωσις των Δώρων θά δημοσιευθ' εις το τέλος του έτους: πιθανόν μερικα τετράδια να έχάθησα, εις το Τεχνοροειόν, και εκ τούτου ή άπορία σου: το περιοδικόν που λέγεις είνε άτεχνος αντίγραφή της "Δικιλύσεως" και τίποτε άλλο: όταν έχη κανείς το πρωτότυπον, τί το θέλει το αντίγραφο;) Λέοντα των Γριδιών (μήν είσαι άνωπόμονος: είδες ότι έν Παιδ. Πνεύμα σου εδημοσιεύθη) Αρσοούλαν του Τρυφουστού ([Ε]) δια την ώραίαν επιστολήν: πολύ εύπληθην πού δέν ήμπορέσας να έλθης εις άλλοτε) Ανεμώνη του Βουνοῦ (χαίρω πολύ πού έγινε καλά ο άδελφούλης σου ο Θεός να σου τον φυλάγ' πάντα τον άγαπημένον μο: φίλοιον) Αεράκι του Βουνοῦ (εγ: καλώς) Φίλην των Καλών (έστειλα) Δουκισσαν των Σαλόνων (ο Ανανίας κατενθουσιάζη με τον πτελον πού του έδωσας) Μικρήν Τρελούλαν (λοιπόν, εκπράττες και γι' το άλλο γράμμα, γιατί θά μου γράφης κάθε δεκαπέντε; σε περιμένω γράψε μου και πώς σου έράνη το Μοναστήρι) Πλοϊόν του Δονάβωος ([Ε]) δια

την ώραίαν επιστολήν: το Κεντρά μου γράφει: σπανίως διότι τώρα έχει πολλά άσχολιάς) Παλλάδα, Μαγαμένον Ρόδον, Αδ-Ρε-Με (εύγε, έξοχος ή άπάντησί σου προς τον κύριον... Αθών - Νεσπιέρ) Αλυπτιακήν Μομίαν (βραβεϊόν έστειλα: ναί, πρέπει να νικηθ' επί-τέλους αυτή ή τερπελιά και να μου γράφης συχνότερα) Ροδίαν Κρηγγέτιδα (σε συχαίρω, και εις άνωτέρα: ο προθιθασμός σ' έκαμε να μη μου γράφης τόσον καιρόν;) Σάπρον (καλή άρεσι λοιπόν!) Δρόν του Κάμπον (βριθεϊόν έστειλα: εύχαριστώ πολύ δια τας τόσας ενεργείας σου) Αρίωνα τον Μηθουναϊόν (καλώς ήλθες: τα έστειλα). Πεπρωμένον (έστειλα) Ανέλιτιστον Λαράν (σημαίνει... ότι πρέπει να περιμένης άκμην άλλον: την μεγαλήτεραν ύπομονην πρέπει να έχουσι οι ανταλλάσσοντες Μικρά Μυστικά) Αφών Γκαρδ (ο κ. Π. σου έγραψεν ιδιαιτέρας [ΕΕ] δια την ώραίστην επιστολήν και θερμάς εύχαριστίας δι' όσα γράφεις: ναί, αυτά τα είπεν ο Νίσιος, αλλά δέν ήτο φιλόσοφος του Μεσαίωνα: ήτο σύγχρονος, απέθανε πρό άλλων έτών) Μιθριδάτην, Κίτρινο Νεόμυον, Κορυθαίολον Έκτορα και λοιπούς, των όποιων έλπίθησαν αι Απαντήσεις δια την 14ην Κυριακήν. Είς όσας επιστολάς έλασα μετά την 2 Νοεμβρίου άπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αϊ λύσεις δεκταί μέχρι της 13 Δεκεμβρίου.

Ο χάρτης των λύσεων, επί του όποιου δειν να γράψωσι τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, πωλείται εν τω Γραφείω μας εις φακίλλους, ή έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.

- 564. Λογοπαικτικόν Αεζήγγριφος. Φίλον μη λάβης ποτι κα-ένα, Τόν χαρακτιήρα τον πριν να γνωρίσης. Σ' αυτά που είπα είνε κρυμμένα Όσα χρειάζονται δια να με λύτης.
- 565. Αναγραμματισμός. Ανετάρακα ένα μέρος της: θαλάσσης. Όμως είδα με μεγάλη μου άπορίχ Τα νερά να ήρημήσουν — μη γέλασής, — Καί στη θέσι των να μείνουσ την ίδια.
- 566. Πυράμις. Θίμνον να βάλης εις τους στα ρούς, Κατόπι μέλοσ, δέντρον, νηϊδα, Ανασσαν, τέλος: βυζαντινόν, Καί σχηματίσεις την πυραμίδα.
- 567. Συλλαδικόν Κυδόμεξον. Ποικιλότερον το πρώτον μου πτηνόν. Το δεύτερον και τρίτον μου κατοπιν Αυδό πλέεις, και αι δύο στη: Εύρώπη. Καί κυδόμεξον μ' αυτά συλλαδικόν.
- 568-572 Μαγικόν Γράμμα μετὰ Κυδόμεξου. Τη ανταλλαγή δύο γραμμάτων εκάστης των κάτωθι λέξεω δι' ενός γράμματος και πάντοτε του αυτού, σχηματίζονται άλλαι τόσαι λέξεις, αποτελούσαι κατά σειράν κυδόμεξο: καιρός, άκυρος, όθωνον, αμοιρῶ κανείς
- 573 Διπλή άκροστιχίς εξ αναγραμματισμού. Αϊ ζητούμενα λέξεις, αναγραμματίζονται, σχηματίζουσι άλλας λέξεις, των όποιών τ' η με, αρχικα σ η κ λ ζ ου α ι σ τ α κ η κ η σ π λ α ω, τα δε ου-έστερα πύκτως αμερικανική, μεγαλονή- σου: 1. Άρχιον όπλον. 2. Νήσο: τής Ευρώπης 3. Πρόσωπον τής Αγίας Γραφής. 4. Ήπισημα. 5. Μετοχή κοινού ρήματος.
- 574. Φωνηεντόλεπον εξ αναγραμματισμού. Αϊ κάτωτέρω λέξεις, αναγραμματίζονται, σχηματίζουσι άλλας λέξεις, των όποιών τ' αρχικα αποτελουσι φωνηεντόλεπον γνωμονικόν, του ό- πλιού ζητείται ή λύσις: Λόφος, άλλος, πολός, ροδών, ένψ.

575. Έλλιποσύμφωνον. Τό-εο-εειε-τό-εο 576. Γριφώδης συλλαδική Άκροστιχίς. Αϊ αρχικα συλλαβή των τεσσάρων λέξεων, αΐτινες εύρίσκονται λυόμενου του Γριφου, αποτελουσι άσχοϊόν θεον (μη τηρουμένης παντού της ορθογραφίας)

ή ν' α

Λι ότος

577. Γρίφος παρασατικός.

Πρόθεσις με σούλαθος	Έπίρρημα χρόνου.	Μετοχή καθ' ένικόν.
Άρθρον κατά πληθυντικόν.	Άνωταυτα κατ' ούδέτερον.	Άριθμητικόν άπόλυτον.

Διαβεβαίωσις
Σπεύδω να σε βεβαίωσω
Δι' αυτας μου τας ασκήσεις
Και τερμής λογον να δωσω
Μη τυχόν ποτε νομισήσ,
Ότι άρήρησα ή ότι ήκουσα ποιδ χαμνίαν
Από άλλον λεγομένην
Ή την είδα τοπομένην
Ή γραμμένην... ού'ε μαν!
Μη ύπόληψιν εν τίλει
"λας Κ. Ν. Γ. ΑΥΡΟΣ τας σέλλει.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις λαπει 10, δια δι τοίς συνήθειαις μας λαπει 5 μονον. Έλπίσεις όσο: 10 λέξεις, δηλαδή και αι άσχοϊότεραι των 10 πληρουνται ως πα'σαν 10 λέξεσι.]

- ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ
ΑΔΕΛΦΩΝ Γ. ΜΑΚΡΗ ΕΝ ΛΑΡΙΣΣΗ
Αγοράζει, ανταλλάσσονται, προμηθεύονται και πωλουνται γραμματόσημα και εικονογραφημένα δελτία. Εκδίδεται ετησίως «Δοχείον Γραμματόσημων».
- Ζητείτε σχετικήν άγγελίαν. (Γ-84)
- Ανταλλάσσω εικονογραφημένα δελτία με τον έξωτερικόν. Το γραμματόσημον εις το μέρος της εικόνας. — Γεώργιος Χ. Έλευθεριάδης, τελεόγραφος της Γεωπονίας, Άλμυρός Θεσσαλίας (Greece). (Γ-88)
- Ανταλλάσσω εικονογραφημένα δελτία πασης πόλεως. Άπάντησις βεβαία — Charilas M. Papadopoulos, Trebizonde, (Turquie). (Γ-89)
- Εκπράξω δημοσία τα θεριάς και άπίρους μου εύχαριστίας ενι εκάστῳ συλλυπηθέντι μοι επί τῷ θανάτῳ τής προσφιλοῦ μου Μητρος: — Μάρκος Α Κωνσταντινίδης, Βίρκετ-έλ-Σάμπ, (Αιγύπτου) (Γ-90)
- Δηλούμεν τοίς φίλοις της Διαπλάσεως ότι ή-δράσμεν εν Βόλῳ σύλλογον επόμοιαζόμενν Η ΠΡΟΟΔΟΣ, σ και σκοπούνται: α) το εσπάρθωμ, β) την έγγραφην άπόρων πλην έπιμελιών και φιλομούσων παιδιών. — Συδρομή μη-ταία λεπτά 25.
Πρόεδρος: Άγκάθι, Γραμματεύς: Με-νελίκ, Ταμίας: Κρόταλος, Σύμβουλοι: Περεισπόλης και Ταπεινό Γλασεμί.
Ο βουλομένος απευθύνησ: Προς τον κύριον Γεώργιον Κουγιαννίδη, Έμπορικην Σχολήν, εις Βόλον. (Γ-91)
- Ανταλλάσσω εικονογραφημένα δελτία. — Γεωργίου Καρέλλι, οδός Ακαδημίας Πλάτωνος 12, Αθήναι. (Γ-92)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ήμών ύπηρεσία και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικου δραχ. 7. — Έξωτερικου φρ. χρ. 8
Αϊ συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Έν Έλλάδι: λαπ. 15. — Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν Αθήναις
Όδός Ευριπίδου, αρθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμ. 10.
Έν Αθήναις, 15 Νοεμβρίου 1903
Έτος 25^{ον} — Άρθ. 46

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΛΟΥΤΙΝΟΥ
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.
ΜΕΤΑΞΥ ΑΓΓΛΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛΛΩΝ
Τα δύο καμάκια είχαν κτυπήση συγχρόνως το κουλαμάκ. Άλλά το μέν καμάκι του Άγγλου το είχε κτυπήση εις το έπίσω μέρος του σώματος, κοντά εις την ούραν, το δε καμάκι του Δουκρε είχε επίτυχη το άριστερόν πτερύγιον, ει- γεν εισδύση έως την καρδίαν και είχε κάμη το κουλαμάκ να βγάλη κόκκινον άφρον από τους ρώθωνάς του.

Ευθύς ή φαλαινίς του ύποπλοιάρχου Άλλότ έπεσε δίπλα στην φάλαιναν και την έδεσεν, ένψ το ίδιον έκαμναν και οι ναῦται του «Ρέπτωνος». Άφού την έδεσαν, άρχισαν να τραβούν, οι Γάλλοι προς το πλοϊόν των και οι Άγγλοι προς το ίδικόν των. Έννοείται ότι ουτε οι μέν ουτε οι δε κατώρθοναν να προχωρήσουν. Έτραβούσαν όμως τόσον δυνατά τα κουτιά, ώστε μετ' άλλιον εκάτησαν τα σχοινία και των δύο λέμβων συγχρόνως.

Όρμησαν τότε αι λέμβοι εναντίον άλλήλων. Φόβος εύλογος ήτο μη πιασθούν οι ναῦται στα χέρια. Τα όπλα δέν έλειπαν: είχαν και καμάκια και λόγχας και σπατιά, χωρίς να λογαριάσωμεν τους μεγάλους ναυτικούς σουγιάδες, που κρατούν πάντοτε μαζί των οι ναῦται. Ήτο κίνδυνος μήπως κυθ' αίμα, έως ότου προφθάσουν και τα δύο πλοία και την αποτελειώσουν την ναυμαχίαν, την όποιαν ήσαν έτοιμοι ν' άρχίσουν αι φαλαινίδες των. Τήν στιγμήν αυτήν, ο Άγγλος ύπορχος με ώργισμένον τόνον και με απειλητικά χειρονομίας, έφώναξε προς τον κ. Έρτώ, εις γαλλικήν γλώσσαν.

— Έχετε λοιπόν την άξίωσιν να λέτε πώς αυτή ή φάλαινα είνε ιδιική σας;... Σας ειδοποιώ ότι δέν θα σας άφισωμεν να την πάρετε; — Καί, έσείς, πού βασίσετε τας ιδιικάς σας άξιώσεις;... απήνησεν ο κ. Έρτώ, άφού έννευσεν εις τους δύο ύποπλοιάρχους να μ. ν αναμιχθούν εις την φιλεμικίαν. — Καί το έρωτάτε κι όλας; — Μάλιστα! το έρωτώ. — Μάθετε λοιπόν, έφώναξεν ο Άγγλος, ότι ή φάλαινα ήρχετο από το δικό μας μέρος και ότι ουτε θά την έδλέπατε, αν δέν της εκόδαμεν ήμεϊς τον δρόμον. — Κ' εγώ σας βεβαίω ότι είνε δύο ώρες τώρα πού την κυνηγούμεν. — Ύστερα από έμάς!... έφώναξεν ο κ. Στρόκ. — Όπωςδήποτε, από τον «Άγιον Ένώχ» την πρωτοεϊδε ο σκοπός, ένψ

«Η θάλασσα έβρασεν, έγινε κατάσπρη.» (Σελ. 363, στήλ. α'.)

τό δικό σας πλοῖον οὔτε ἐφαίνετο καν...

— Καί τί ἔχει νά κάμῃ αὐτό; ἀφοῦ δὲν κατωρῶσατε νά τὴν φθάσετε καὶ νά τὴν κτυπήσετε!...

— Ὅλα αὐτὰ εἶνε λόγια! ἀναπήνητησεν ὁ κ. Ἐρτώ, ὅστις εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ παίρῃ φωτιά. Κ' ἔπειτα, ἂν θέλετε νὰ ξερατῆ, ἢ φάλαινα δὲν ἀνήκει εἰς αὐτόν πού τὴν βλέπει, ἀλλὰ εἰς ὅποιον τὴν σκοτώσῃ...

— Πρῶτοι ἐμεῖς τὴν ἐκαμακώσαμε! ἐφώναξαν ὁ κ. Στρέκ.

— Ναί!... ναί! ἐφώναξαν ὅλοι οἱ Ἄγγλοι καὶ ἐπίασαν τὰ ὄπλα τῶν.

— Ὅχι!... ὄχι! ἀπήντησαν οἱ Γάλλοι, καὶ ἐσηκώθησαν ἀπειλητικῶς.

Αὐτὴν τὴν φωνὴν εἶδεν ὁ κ. Ἐρτώ ὅτι δὲν ἦτο εὐκόλον, ὄχι μόνον νά τοὺς ἐπιβάλλῃ σιωπὴν, ἀλλ' οὔτε νά τοὺς συγκαταστήσῃ. Ἡ συμπλοκὴ ἐφαίνετο ἀναπόφευκτος. Ἐκαιεν ὁμοῦ ὁ κ. Ἐρτώ καὶ τὴν τελευταίαν ἀπόπειραν, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἄγγλον ὑπαρχόν:

— Καὶ ἂν ἀκόμη παραδεχθῶμε αὐτὸ που δὲν εἶνε ἀληθινόν, ὅτι δηλαδὴ πρῶτο τὸ δικό σας καμάκι τὴν ἐκτύπησε, τὸ ἰδικό μας ὁμοῦ τὴν ἐσκότωσε.

— Εὐκόλο εἶνε νά το λέτε αὐτό, ἀλλὰ δύσκολο νά το ἀποδείξετε!

— Λοιπόν; δὲν ἐννοεῖτε νά ὑποχωρήσετε!

— Ὅχι! ἐβρυχήθησαν οἱ Ἄγγλοι.

Εἶδαν ὁμοῦ ὅτι δὲν τοὺς συνέφερε νά πιασθοῦν μὲ τοὺς Γάλλους, διότι πολὺ γρήγορα θὰ ἠναγκάζοντο νά ὑποχωρήσουν. Ὁ ἄνεμος ἦτο πολὺ ἐλαφρὸς καὶ ὁ «Ρέπτων» δὲν ἦτο εὐκόλον νά πλησιάσῃ μὲ λοξοδρομίαν. Ἀπείχε δύο περὶπου μίλια ἀκόμη, ἐνῶ ὁ «Ἄγιος Ἐνώχ», μὲ οὐρίον τὸν ἄνεμον, ἐπλησίασε καὶ ἀνεκώχυσεν πολὺ κοντὰ εἰς τὰς φαλαινίδας.

Ὡς πρακτικοὶ λοιπὸν ἄνθρωποι οἱ Ἄγγλοι, εἶδαν ὅτι, ὑπὸ τοὺς ὄρους τούτους, ἡ νίκη δὲν θὰ ἦτο ἰδική των. Ἐντὸς ὀλίγου, ὅλον τὸ πλήρωμα τοῦ «Ἄγιου Ἐνώχ» θὰ ἐπέπιπτεν ἐναντίον των. Ἄλλως τε, ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ εἶχεν ἤδη καταβιάσῃ καὶ τὴν τετάρτην φαλαινίδα τοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἡ ἐπικουρία δὲν θὰ ἀργούσε νά φθάσῃ εἰς τοὺς Γάλλους.

Δι' αὐτὸ ὁ κ. Στρέκ ἔδωκε τὸ πρόσταγμα:

— Πίσω στὸ καράβι!

Ἐπρόσθεσεν ὁμοῦ μὲ πολὺν θυμὸν καὶ πείσμα, πρὶν ἐγκαταλείψῃ τὴν φάλαιναν:

— Θ' ἀνταμωθῶμε πάλιν!

— Ὅταν σας ἀρέσῃ! ἀπήντησεν ὁ κ. Ἐρτώ.

Καὶ οἱ σύντροφοί του, ἀπὸ τὴν χαρὰν των, ἐπανελάμβανον διαρκῶς:

— Τὴν ἐπάθαν οἱ Ἐγγλέζοι!... τὴν ἐπάθαν!

Αἱ φαλαινίδες τοῦ κ. Στρέκ διηυθύνθησαν πρὸς τὸν «Ρέπτωνα», ὁ ὅποιος ἀπείχεν ἀκόμη περισσότερον ἀπὸ ἓνα μίλι.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐφθασε καὶ ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ μὲ τὴν τετάρτην φαλαινίδα. Ὅταν ἐμαθεῖ τὰ διατρέξοντα, ἐπεδοκίμασε τὴν διαγωγὴν τοῦ κ. Ἐρτώ, καὶ ἔπειτα εἶπε:

— Ἄν μας ζητήσουν τὸν λόγον οἱ Ἄγγλοι, θὰ τοὺς τὸν δώσωμεν, ὅπως τοὺς ἀξίζει!... Δέστε τὴν φάλαιναν!

Οἱ ναῦται ἐξηταραύρασαν ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸν των, καὶ ἔδωσαν τὸ κήτος. Τόσον ἦτο τὸ βῆρος του, ὥστε μὲ πολὺν κόπον αἱ τέσσαρες φαλαινίδες ἤδυνήθησαν νά το ρυμουλκήσουν ἕως τὸν «Ἄγιον Ἐνώχ».

Ὁ ναύκληρος Ὀλίβας, ὁ ξυλουργὸς Φερούς, ὁ σιδηρουργὸς Θωμάς, εἶχαν μαζευθῆ ἐπάνω εἰς τὸ καμποῦνι. Ὁ Ζαχαρίας Καθιδουλίνας, ὅταν εἶδε τὸ τεράστιον ἐκεῖνο κήτος, εἶπεν ὅτι θὰ ἐβγαζαν τοῦλάχιστον διακόσια βαρέλια λάδι. Καὶ μ' ἐκεῖνα που εἶχαν γεμάτα, τὸ μισὸ φορτίον τοῦ πλοίου ἦτο πλέον συμπληρωμένον.

— Λοιπόν, γέρο, τί λὲς τώρα; τὸν ἠρώτησεν ὁ ναύκληρος.

— Λέγω πῶς θάχομε ἀρκετὸ λάδι νά χύσωμε στὰ κύματα, ὅταν μας πιάσῃ ἡ μεγάλη φουρτούνα.

— Ἐλα δὰ καὶ σύ! Δὲν θὰ μας λείψῃ οὔτε βαρέλι, ὅταν θὰ πάμε στὴν Βαγκούθερ... Τὸ στοιχημὰ μας, — στοιχημὰ, αἱ;

— Ἐννοεῖται!

Ἦτο πλέον ἐπὶ τὴν ὥρα. Πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ βιράρου ἐπάνω τὴν φάλαιναν. Τὴν ἔβασαν λοιπὸν εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου, μὲ τὸν σκοπὸν ν' ἀρχίσουν τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀπὸ τὴν αὐγὴν τὴν ἐρχομένην.

Ἐμεινε λοιπὸν τὸ πλοῖον μὲ στικκαρισμένα τὰ πανιά, καὶ ἐπερίμενε νά ἐξημερώσῃ. Ὁ ἄνεμος εἶχε κοπάσῃ. Καὶ ἡ φουσκοθαλασσιὰ ἦτο τόσον ἀπαλὴ, ὥστε δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος μήπως κοποῦν τὰ σχοινιά, μὲ τὰ ὁποῖα ἦτο δεμένη ἡ φάλαινα.

Ἐβαλαν ὁμοῦ διπλοὺς σκοπούς, μήπως τύχῃ καὶ κάμουν οἱ Ἄγγλοι καμμίαν ἀπόπειραν νά τὴν ἀρπάξουν διὰ νυκτός.

Εὐτυχῶς τίποτε ἀπεικταῖον δὲν συνέβη καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Μόλις ἐξημέρωσεν ἤρχισεν ἡ συνειθισμένη ἐργασία: ἐκομμάτιαζαν τὴν φάλαιναν, ἀνεβίβαζαν τὰ μεγάλα κομμάτια τῆς εἰς τὸ κατάστρωμα. Ἐπειτα ἀναψαν τὸν λαμπτικόν, καὶ ἐλογάζοντο ὅτι τὸ λυώσιμον τοῦ πάχους θὰ τοὺς ἔτρωγε καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν.

Ὁ καιρὸς ἦτο καλὸς, ἡ θάλασσα κυριολεκτικῶς γυαλί, ἀλλὰ πυκνὴ ὀμίχλη

περιέβαλλε τὸν «Ἄγιον Ἐνώχ». Οἱ ὀπτήρες δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἰδοῦν μακρύτερα ἀπὸ μισὸ μίλι. Δι' αὐτὸ ἐπανειλημμένως ἀπεστάλη πρὸς περιπολίαν ἡ φαλαινὶς τοῦ ὑποπλοίαρχου Ἀλλότ. Ἄλλ' εὐτυχῶς τίποτε ὑπόπτον δὲν ἐφάνη. Ὅπως δὴ ποτε ἐπρόσεχαν οἱ σκοποὶ μὴ τύχῃ ἐμφανισθοῦν οἱ Ἄγγλοι μ' ἐπιθετικὰς διαθέσεις:

Ἐξάφνα, τὸ ἀπόγευμα, ὀλίγον πρὶν ἀπὸ τὰς πέντε, φοβερὰ σφυρίγματα διέσχισαν τὸ διάστημα. Καὶ συγχρόνως ἡ θάλασσα ἐγίνεν ἄνω-κάτω ἕως τὰ βαθύτερα στρώματά τῆς. Ἀσπρὸς ἀφρὸς ἐσκέπασε τὴν ἀπέραντον ἐπιφάνειαν τῆς. Ὁ «Ἄγιος Ἐνώχ» ἀνεσηκώθη ἐπάνω εἰς ἓνα τεράστιον κύμα, καὶ ἐτάλαντεύθη μὲ ἐπικίνδυνον τρόπον. Τὰ πανιά που ἦσαν κρεμασμένα ἀπὸ τὰς κεραίας καὶ μῆνον στικκαρισμένα, ἐκτύπησαν εἰς τὰ κατάρτια τόσον δυνατὰ, ὥστε τὸ πλήρωμα ἐφοβήθη μήπως πέσῃ κάτω ὅλη ἡ ἱστορορία.

Εὐτυχῶς, τὸ σῶμα τῆς φαλαινὶς ἦτο τόσον στερεὰ δεμένον εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου ὥστε δὲν ἀπεσπάρθη, ἀν καὶ τὸ πλοῖον ἔδειξε μπάνα εἰς βαθμὸν φοβερώτατον.

— Τί συμβαίνει;... ἐφώναξαν ὁ κ. Μπουρκάρ καὶ ὠρμησεν ἔξω ἀπὸ τὸν θαλαμίσκον του.

Κατόπιν ἀνέβη εἰς τὸ κάσαρο, ὅπου ὁ ὑπαρχὸς καὶ οἱ δύο ὑποπλοίαρχοι ἐσπευσαν νά τον συναντήσουν.

— Θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο ἡ σύγκρουσις τῶν ρευμάτων τῆς παλιρροίας! εἶπεν ὁ κ. Ἐρτώ.

— Βέβαια, αὐτὸ θὰ εἶνε! εἶπε καὶ ὁ ναύκληρος. Δὲν φουᾶ ἀέρας οὔτε ὅσο γιὰ νὰ γεμίσω τὸ κασκέτο μου!

— Ἄλλ' ἀπεῖδ' ἡ μορφεὶ νάρθη κανένα μπουρίνι, βάλτε νά μαζέψουν καὶ νά μπουρλιάρουν τὰ πανιά! εἶπε πρὸς τὸν ὑπαρχόν ὁ κ. Μπουρκάρ.

Ἡ διαταγὴ αὐτὴ ἐδόθη ἐγκαίρως καὶ καταλληλῶτατα. Διότι, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτά, ὁ ἄνεμος ἐδυναμώσεν μὲ τόσην ὀρμὴν, ὥστε ἐσπρωξεν ἓνα μέρος ἀπὸ τὰ πυκνὰ σύννεφα τῆς ὀμίχλης πρὸς νότον.

— Πλοῖον ἀριστερὰ στὴν πρύμνη μας!

Αὐτὴ ἡ κραυγὴ ἠκούσθη ἀπὸ τὰ ἐξάρτια τοῦ τουρκέτου, ὅπου ἦσαν σκαλωμένοι ἀκόμη οἱ ναῦται. Καὶ ὅλοι ἐστρεψαν τὸ βλέμμα των πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Εἶδαν πάλιν τὸν «Ρέπτωνα» εἰς ἀπόστασιν τριῶν περὶπου μιλίων ἀπὸ τὸ ἰδικόν των πλοῖον.

— Πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν... παρετήρησεν ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκκεμπέρ.

— Φαίνεται σὺν νά ἐτοιμάζεται ν' ἀνοίξῃ τὰ πανιά του... παρετήρησεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ.

— Βέβαια... αὐτὸ κάμνει! ἐπρόσθεσεν ὁ ὑπαρχὸς Ἐρτώ.

— Μήπως γιὰ νά μας ἐπιτεθῇ; ἠρώτησεν ὁ ἰατρὸς Φιλιάλ.

— Καθόλου παράξενο! ἀνέκραξεν ὁ ναύκληρος Ὀλίβας.

— Θὰ το δοῦμε! ἠρέσθη νά εἰπῇ ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

Καὶ ἐκύτταξε διαρκῶς μὲ τὸ τηλεσκόπιον τὰς κινήσεις τοῦ ἀγγλικοῦ πλοίου.

Οἱ ναῦται τοῦ εἶχαν διανεμηθῆ ἐπάνω εἰς τὰς κεραίας. Μὲτ' ὀλίγον, οἱ γάμπιες, ὁ τρίγκος καὶ ἡ μπούμα ἀνεπετάσθησαν μὲ τοὺς πρόποδας δεξιά, κατόπιν δὲ ὁ φλόκος καὶ ἡ τουρκετίνα, διὰ νὰ εὐκολύνουν τὴν στρῶσιν τοῦ «Ρέπτωνος».

Καὶ τότε ἐλειψε πᾶσα ἀμυθολογία. Τὸ ἀγγλικὸν πλοῖον, ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς ἀνατολὰς, ἐπλεεν εἰς τρόπον ὥστε νὰ κόψῃ τὸν δρόμον τοῦ «Ἄγιου Ἐνώχ».

— Μ' ἐμάς λοιπὸν ζητεῖ νά τα βάλῃ! ἐφώναξαν ὁ Ρωμανὸς Ἀλλότ. Θέλει μερικὸ ἀπὸ τὴν φάλαιναν! Ἄλλ' ἄς περιμένῃ! Οὔτε τὴν ἄβραν τῆς οὐρᾶς τῆς δὲν θὰ τον ἀρίσωμεν νὰ πάρῃ!

Ὅλον τὸ πλήρωμα αὐτὴν τὴν γνῶμην εἶχεν. Ἄν ἐπλησίαζεν ὁ «Ρέπτων» μ' ἐπιθετικὰς διαθέσεις, εἶχαν σκοπὸν νά τον ἀποκρούσουν μὲ τὰ τουφέκια, μὲ τὰ πιστόλια, μὲ τοὺς πελέκεις των...

Ὁ ἤλιος ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ, καὶ ἡ θάλασσα εἶχεν ἀπαλλαγθῆ ἀπὸ τὴν ὀμίχλην πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐπνέεν ὁ ἄνεμος. Ὁ «Ρέπτων» ἐφαίνετο προχωρῶν μὲ ἀρκετὴν ταχύτητα. Πρὶν περᾶσῃ μισῆ ὥρᾳ, θὰ ἦτο δίπλα εἰς τὸν «Ἄγιον Ἐνώχ»...

Ὁ κ. Μπουρκάρ διατάξε τότε νά ἐτοιμάσουν τὰ ὄπλα. Ἐγέμισαν τὰ δύο κοντὰ κανόνια, μὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν συνήθως ἐξωπλισμένα τὰ φαλαινοθηρικὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην. Ἄν ὁ πλοίαρχος Κίγγτον ἐπιροδολοῦσε μὲ σφαίρας τῶν πέντε ἢ ἕξ λιτρῶν, ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ θὰ τῷ ἀνταπέδιδε τὰ ἴσα.

Δὲν ἀπείχε πλέον ὁ «Ρέπτων» παρὰ τρία τέταρτα τοῦ μιλίου, ὅταν ἡ θάλασσα ἠλλαξεν ὄψιν, χωρὶς νὰ προηγηθῇ καμμίαν ἀτμοσφαιρικὴ μεταβολή. Οὔτε ὁ ἄνεμος εἶχεν ἐνδυναμώσῃ, οὔτε κανὲν ἀπειλητικὸν σύννεφον εἶχε φανῆ εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ἀπόλυτος ἡσυχία ἐβασίλευε καὶ εἰς τὰς ὑψηλὰς καὶ εἰς τὰς χαμηλὰς ζώνας τοῦ διαστήματος.

Ἐξάφνα, ἠκούσθησαν φοβερὰ μουγγρίσματα, τὰ ὁποῖα κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἐπιβραίνοντας τοῦ «Ἄγιου Ἐνώχ» δὲν ἤξευρε πῶθεν προήρχοντο, ἡ θάλασσα ἐβρασε, ἐγίνε κατάσπρῃ ἀπὸ τὸν ἀφρόν καὶ ἀνεταράχθη εἰς τὰ εἶχεν ἐκραγῆ κανὲν ὑπόβρυχιον ἠφαίστειον εἰς τὰ βάθη τῆς. Αὐτὸ δὲ τὸ περιέργον φαινόμε-

νον συνέβη ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκετο τὸ ἀγγλικὸν πλοῖον, ἐνῶ τὸ γαλλικὸν δὲν ἠσθάνθη σχεδὸν τὰ ἀποτελέσματα ἐκείνης τῆς ἀνεξηγήτου θαλασσοταραχῆς.

Ἐπληκτικοὶ ὁ κ. Μπουρκάρ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐκύτταζαν τὸν «Ρέπτωνα». Καὶ εἶδαν τότε ἓνα θέαμα, τὸ ὅποιον τοὺς ἔκαμε νά μένουν ἀφῶνοι ἀπὸ τὴν φρίκην...

(Ἐπεται συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 82ος ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΛΕΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α΄ ΕΒΔΟΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1904

Συμφώνως μὲ ὅσα εἶπα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, προκηρύσσω σήμερον νέον Διαγωνισμόν, διὰ τὰς Ἀσκήσεις τῆς Α' Ἐβδομητίαν τοῦ 1904. Σᾶς συνιστῶ νὰ ἀναγνώσετε μὲ προσοχὴν τοὺς ὄρους, διότι μερικὸι ἐκ τῶν παλαιῶν ἐτροποποιήθησαν. Οἱ ὄροι εἶνε οἱ ἐξῆς:

1. — Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τούτον δίκαιονται νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομητρίαι, καθὼς καὶ τὰ ἀδέλφια των. Ὅσα ἔχουν ψευδώνυμον, ἀλλ' ἕκαστος χωριστὰ, δηλαδὴ διὰ χωριστῆς ἰδικῆς του συλλογῆς.

2. — Ἐκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει νὰ στείλῃ ἀπὸ μίαν συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημοσίευτων, αἱ ὁποῖα δὲν πρέπει νά εἶνε οὔτε ὀλιγώτεροι τῶν 10 οὔτε περισσότεροι τῶν 15.

3. — Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Γέλωτος, ὁ διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἐξῆς: «Διαβιβάζωσιν», καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ ἀληθές του ὄνομα:

«Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαβεβιαῖω τὴν Διάπλασιν, ὅτι ὄλας τὰς ἀνωτέρω Πνευματικὰς Ἀσκήσεις συνέθεσα ἑμὸς μου, οὐδεμίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἄλλαχόθεν, ἐκ χειρογράφου ἢ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἤκουσα (ἐκτὸς τῶν Δημοδῶν καὶ Ἀρχαίων Αἰνιγμάτων,) λέγομένην παρ' ἄλλου.»

4. — Ὅταν ἡ Διάπλასις σχηματισθῇ βᾶσιμον ὑπόνοιαν ὅτι μία συλλογὴ, (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαίωσιν ἐπὶ λόγῳ τιμῆς τὸ ἐναντίον,) εἶνε ἀντίγραφον ξένης ἐργασίας, ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεξαίρεθῆς, εἴτε ἐκούσιως παρχωρηθῆς, δικαιούται νά τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ, καὶ ἂν θέλῃ, νὰ κερῆσῃ εἰς τ' Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5. — Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεῶνται —

ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1904, — καὶ ἐγκεκριμένοι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, δικαιούται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητῆς, νὰ καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχόν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένης ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ καταγγελία πρέπει νά εἶνε ὀρισμένη καὶ ἀποδεικνυμένη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελὶς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν ὅποιον εἶχε δημοσιευθῆ ἢ καταγγελλομένη Ἀσκήσις. Παραδείγματος χάριν: «Καταγγέλλω τὴν ἐν τῇ Διάπλάσει ἐ. δημοσιευθεῖσαν Πνευματικὴν Ἀσκήσιν ὑπ' ἀριθ. 55, τοῦ δεῖνα, ὡς ἀντιγραμμένην ἐκ τῆς Διάπλάσεως, ἔτος 1890, τόμος 18, σελὶς 32, Ἀσκήσις 17. (Υπογραφή.)» Ἐκάστη καταγγελία πρέπει νά εἶνε γραμμένη εἰς χωριστὸν τεμάχιον χάρτου. — Αἱ καταγγελίαι, ἐξελεγχόμεναι καὶ ἀποδεικνυόμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφονται εἰς ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομήν των Βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὄχι μόνον δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀφαιρηθεῖσα ἴσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν κλοπιμαίων κατὰ γέλωτος. Παράδειγμα: Ἄν τοῦ Α' ἐνεκρίθησαν 13 Ἀσκήσεις καὶ ἐδημοσιεύθησαν 5, ἐξηλέγχθησαν ὁμοῦ 2 ἐξ αὐτῶν ὡς κλοπιμαῖαι, εἰς τὰ ἀποτελέσματα θὰ σημειωθοῦν μόνον 9, διότι ἐκ τῶν 13 ἀφαιρηθεῖσαν αἱ 2 κλοπιμαῖαι καὶ 2 ἀκόμη ἐκ τῶν μὴ καταγγελλθεισῶν, τὸ ὅλον 4.

6. — Ἡ συλλογὴ πρέπει νά εἶνε ὅση τὸ δυνατόν πλήρης, νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐξ ἐκάστου εἴδους καὶ καθ' ἣν τάξιν δημοσιεῖονται συνήθως εἰς τὴν Διάπλασιν. Οὕτως ὁ διαγωνιζόμενος ἔχει μεγαλητέραν πιθανότητα ἐπιτυχίας, παρὰ ἐάν ἤρκειτο εἰς ὀλίγα μόνον εἶδη Ἀσκήσεων.

7. — ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἐκάστης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει νά εἶνε γραμμένη ἡ λύσις τῆς Ἀσκήσεως ἄνευ λύσεων ἀποκλειόντων.

8. — Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμονήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νά σημειώσουν τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταχθοῦν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, οἱ ἀνδρῆ ποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχουν. Ἡ δὲ παράλειψις τοῦ ψευδώνυμου θὰ σηκίνη, ἐπὶ ἐπιθυμοῦν νά διαγωνισθοῦν μὲ τὸ ὄνομά των.

9. — Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νά εἶνε πολὺ καθαρογραμμένα καὶ εὐανάγνωστοι, εἰς μεγάλα τετραδία, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ τοακισθῇ τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου τῆς γραφῆς.) Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανήγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ καλάθι.

10. — Αι συλλογαί. ἐπιγραφόμεναι «Πνευματικά Ἀσκήσεις διὰ τὸν 82ον Διαγωνισμόν», εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1903. [Ἐμπορεῖτε νὰ τὰς στείλετε ὡς χειρόγραφα, ὑπὸ ταινίαν, ἐπὶ συστάσει, πληρόντων μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικῶς.]

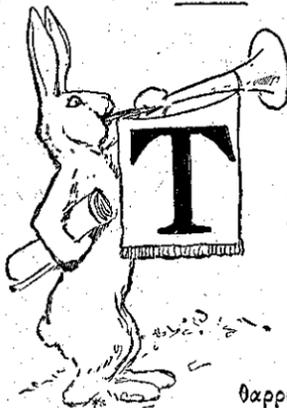
11. — Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Ἀ' Ἐξαμηνίας τοῦ 1904 θὰ δημοσιεῦνται εἰς τὴν « Διάπλασιν » Ἀσκήσεις, κατ' ἐλευθέρην ἐκλογὴν, ἐκ τῶν ἐγκριθσομένων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Περὶ τὰ τέλη τῆς Ἀ' Ἐξαμηνίας, θὰ δημοσιευθοῦν τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν. Ἐν τῷ μεταξῷ, οὐδεὶς δύναται νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ἔροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μετὰ τοὺς ἔρους πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁποίους βλέπετε εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ, περὶ Βραβείων, (φυλλ. 1ον, σελ. 11.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΛΕΩΝ, Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΟΣ

(Ἰνδικὸν παραμῦθον)

ΟΝ καιρὸ τοῦ μιλοῦσαν τὰ ζῶα, ἦτον μιά φορὰ ἕνας βλάκας γαΐδαρος, ποῦ ἐπῆρε τὸν δρόμο μιά ἡμέρα κ' ἐπήγαγε μασσώντας ἐνα γαΐδουράκι καθὼ, — καὶ

θαροῦσε δὲ πῶς ἦτανε ὡμορφος ὡς ἀνοιχιάτικο πρωΐ! Ἐκεῖ ποῦ πήγαγε, εὐρίσκει μιά παγίδα, ὅπου ἦτον πιασμένο ἕνα λεοντάρι, καὶ τὸ λεοντάρι ἐφώναζε μετὰ τῶν ἄγριου βρυχηθμοῦ, ὡστε ὁ γαΐδαρος ἐστάθη καὶ το ἐκύταξε μετὰ μὲν ἀπορίαν. Πῶς δὲν ἄκουσαν οἱ χωρικοὶ τοὺς βρυχηθμοὺς τὴν ὥραν διὰ νὰ θοῦν καὶ νὰ σκοτώσουν τὸ λεοντάρι; — Περιέργον ἀληθινά. Ἀλλὰ πιθανὸν νὰ φυσοῦσε κατὰ τὸ ἄλλο μέρος ὁ ἄνεμος, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἄκουσαν τίποτε. Ὁ Βλάκας μας — ἄς τὸν λέμε ἔτσι — ἐστάθη καὶ, ἀφοῦ ἐκύταξε καλὰ-καλὰ καὶ εἶδε πῶς ἦτον καλὰ πιασμένο τὸ λεοντάρι, ἄρχισε τάχα νὰ το περιπαίξῃ, καὶ του εἶπε:

— Τί κάνεις αὐτοῦ, Λέων; — Βγάλε με ἀπ' ἐδῶ! ἐμούγγρισε τὸ λεοντάρι. Βγάλε με γρήγορα ἀπὸ ἐδῶ, χαμένε. Ἐγέλασε περιπαικτικῶς ὁ Βλάκας, ὁ

ὁποῖος δὲν ἦτον καθόλου εὐγενής, διότι εἶνε ἀγένεια, ξεῦρετε, ὅταν γελά κανεὶς διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου.

— Καλέ, τί λές τοῦ λόγου σου; εἶπε. Νὰ σε βγάλω, καὶ ὕστερα νὰ με φᾶς γιὰ τὸν κόπο μου. Δὲν τῶχω σκοπό. Δὲν εἶμαι τόσο τρελλός, σ' εὐχαριστῶ.

Καὶ ἄρχισε νὰ γελά, δηλαδὴ νὰ γκαρίζῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ποῦ εἶπε τέτοια ἐξυπνάδα.

Τὸ λεοντάρι εἶδε πῶς ὁ γαΐδαρος δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ φόβους, καὶ ἄλλαξε πολιτικῶς. Τὸν ἐκαλόπιασε μετὰ παρακάλια καὶ μετὰ τὰ γάδια.

— Γαΐδαρε, εἶπε μετὰ τὴν πικρὰ γλυκεῖα φωνή του, εἶσαι πολὺ εὐμορφος καὶ ἐξυπνος νέος. Σὲ παρακαλῶ, κάμε μου τὴν χάριν νὰ σπρώξῃς αὐτὸν τὸν καταραμένο μοχλὸν ποῦ κρεῖτ' κλεισμένη τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἐβῶ ἐξω. Θά μου κάμῃς αὐτὴ τὴν χάριν, καλέ μου καὶ σοφὸ γαΐδαρε;

— Δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτά, ἀπήντησε ὁ Βλάκας. Δὲν τῶχω σκοπό νὰ φαγωθῶ.

— Νὰ φαγωθῆς! ἐφώναξε τὸ λεοντάρι, σὰν νὰ του ἔκαμαν τὴν μεγαλύτερη προσβολή. Ποῖός σου ἔδωκε τέτοια στραβὴ ἰδέα στὸ κεφάλαιόν σου; Πῶς τὸ ἐφαντάσθηκες αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Ἐγὼ δὲν τρώγω ποτέ-τοὺς φίλους μου. Ποτέ!

Φυσικῶς ὁ Βλάκας ἐκολακεύθη πολὺ διότι ὁ Λέων τὸν εἶπε φίλον του, καὶ, σὰν γαΐδαρος, ἐσπρωξέ τὸν μοχλόν. Ὁ Λέων ἐσπρωξέ τότε ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα, κ' ἐβγήκεν ἐξω. Ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦτον ν' ἀρπάξῃ τὸν καμμένο τὸν Βλάκα ἀπὸ τὸ λαιμὸ, καὶ νὰ τον τινάξῃ κάτω. Ἐπειτα ἀνοίξε τὸ στόμα του διὰ νὰ τον φάγῃ.

— Ὠχ! ὦχ! ὦχ! ἐφώναξε ὁ κακομοίρης γαΐδαρος. Τί κάνεις αὐτοῦ;

— Εἶμαι πεθαμένος τῆς πείνας, ἀπεκρίθη ὁ Λέων. Μὴ με διακόπτῃς!

— Μὰ ἐσύ το εἶπες καὶ το ὑπεσχέθης πῶς δὲν θὰ με φᾶς, εἶπε μετὰ κλάματα ὁ Βλάκας.

— Μπᾶ! μπᾶ! ἐγὼ δὲν θυμοῦμαι νὰ εἶπα τέτοιο λόγο, ἀπεκρίθη ὁ πονηρὸς Λέων. Λοιπὸν, θὰ σε φάγω.

Εἶδεν ὁ γαΐδαρος πῶς ἦτον χαμένος, καὶ ἄρχισε νὰ θρηνηῇ καὶ νὰ κλαίῃ τὴν μοῖρά του.

— Δὲν εἶνε σωστὸ αὐτὸ, δὲν εἶνε δικαίον! ἐφώναξε μετὰ κλαψιάρικη φωνή.

— Πῶς; ἐμούγγρισε τὸ λεοντάρι. Τολμᾶς καὶ λέεις πῶς δὲν εἶμαι δικαίος ἐγώ; Τὸ ὡρᾶ σου ἀξίζει νὰ πεθάνῃς, καὶ θὰ σε φάγω χωρὶς νὰ σε λυπηθῶ καθόλου!

Καὶ ἐχτύπησε τὰ πλευρά του μετὰ τὴν οὐρὰ του καὶ ἐμούγγρισε τρομακτικῶς.

— Ὠ!... ναί, ναί... τὸ λεοντάρι δηλαδὴ, εἶπεν ὁ Κούνελος. Τί ἡλίθιος ποῦ εἶμαι! Μὰ, νὰ σας πῶ, γιὰ νὰ το καταλάβω καλλίτερα, δὲν πᾶμε νὰ δοῦμε καὶ τὴν παγίδα;

Τοῦ ἐκακοφάνηκε κάπως τοῦ Λέοντος αὐτὸ τὸ χασομέρι, ἀλλὰ δὲν ἤρε καμμίαν δικαιολογίαν διὰ ν' ἀρνηθῇ.

— Ναί, εἶπε μέσα στὴν ἀπελπισίαν τοῦ ὁ γαΐδαρος, δὲν εἶνε οὔτε σωστὸ οὔτε δίκαιο! Καὶ ὅποιον δικαστὴν ἐρωτήσωμεν τὸ ἴδιο θ' ἀπαντήσῃ.

Ὁ Λέων ἐθύμωσε καὶ ἐγένετο ἐξω φρενῶν μ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ἦτον ἔτοιμος νὰ κατακομματιάσῃ τὸν γαΐδαρο, ὅταν μία σοφὴ ἰδέα τοῦ κατέβη στὴ μεγάλη του κεφαλα.

«Ἄν, ἐσυλλογίσθηκε, μοῦ εὐρη τοῦ λόγου του κανένα δικαστὴν, τί μ' ἐμποδίζει νὰ τον φάγω καὶ τὸν δικαστὴν γιὰ δεῖπνον. Λαμπρὰ ἰδέα!»

Ἐπῆγε νὰ τα χάσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ὁ Βλάκας, ὅταν εἶδε τὸν Λέοντα νὰ ξεσφίγγῃ τὰ πόδια του, μετὰ τὰ ὁποῖα τον ἐκρατοῦσε κολημένον κατὰ γῆς, καὶ νὰ τον ἀφίρῃ νὰ σηκωθῇ ἐλεύθερος.

Καὶ τότε τὸ ἄγριο θηρίο εἶπε: — Γαΐδαρε, εἶπες πῶς ὅποιον δικαστὴν ἐρωτήσωμεν, θὰ πῇ κ' αὐτὸς ὅτι δὲν εἶνε σωστὸ καὶ δίκαιον αὐτὸ που κάμνω. Λοιπὸν θὰ εὐρωμεν τώρα ἕναν δικαστὴν, καὶ... εἶθε νὰ μὴ βγῆς γελασμένος, ἀφεντικῶς.

Ὁ Βλάκας ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ἕως ὅτου ἐπὶ τέλους ὁ Λέων ἔχασε τὴν ὑπομονὴν του, τὸν ἐπίασε μετὰ δόντια του ἀπὸ τὸ αὐτὸ, κ' ἐτράβηξεν τὸν δρόμο γιὰ ναῦρον δικαστὴν. Πρὶν πᾶνε πολὺ μακρὰ, ἤρθε ἕνα γέρο-Κούνελο, τὸν πικρὸ ἄσπρο καὶ πικρὸ γέρο ἀπ' ὅλα τὰ κουνέλια. Ὁ Κούνελος αὐτὸς ἐπαίξε στὰ χορταράκια, κ' ἐφάνετο πολὺ ἐλαφρόμυαλος. Καὶ ὅμως δὲν ἦτο, ὅπως θὰ ἰδῆτε ἀμέσως.

— Νά! εἶπεν ὁ Λέων, νὰ ἕνα κουνέλι. Δὲν εἶνε ἀσχημὸ γιὰ δεῖπ... γιὰ δικαστὴν ἤθελα νὰ πῶ. Τράβα λοιπὸν ἐμπρός καὶ ρώτησέ το.

Ἐπῆγε ὁ Βλάκας καὶ ἐξήγησεν ὅλην τὴν ὑπόθεσιν στὸν Κούνελο, ὁ ὁποῖος ἐκάθησε καὶ ἄκουε προσεκτικῶς, καὶ κάποτε-κάποτε ἐξυνη τὸ αὐτὸ του, κ' ἐφάνετο παραπολὺ ἐλαφρόμυαλος.

— Ἄ! μὰ αὐτὴ εἶνε πολὺ ὑπερδευμένη ὑπόθεσι, εἶπεν ὅταν ἐσταμάτησε ὁ γαΐδαρος. Δὲν μοῦ τὴν ξαναλές, νὰ την καταλάβω καλλίτερα;

Ὁ γαΐδαρος ἐξανάπε πάλιν κατὰ πλάτος ὅλην τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

— Περιέργον πρᾶγμα! εἶπεν ὁ Κούνελος. Ἀκόμα δὲν μπορέσα νὰ καταλάβω πῶς εὐρέθηκες μέσα στὴν παγίδα.

— Δὲν ἤμουν ἐγὼ μέσα στὴν παγίδα, ἐφώναξεν ὁ γαΐδαρος. Ἦτον ὁ Λέων!

— Ὠ!... ναί, ναί... τὸ λεοντάρι δηλαδὴ, εἶπεν ὁ Κούνελος. Τί ἡλίθιος ποῦ εἶμαι! Μὰ, νὰ σας πῶ, γιὰ νὰ το καταλάβω καλλίτερα, δὲν πᾶμε νὰ δοῦμε καὶ τὴν παγίδα;

Τοῦ ἐκακοφάνηκε κάπως τοῦ Λέοντος αὐτὸ τὸ χασομέρι, ἀλλὰ δὲν ἤρε καμμίαν δικαιολογίαν διὰ ν' ἀρνηθῇ.

Καὶ ἐχτύπησε τὰ πλευρά του μετὰ τὴν οὐρὰ του καὶ ἐμούγγρισε τρομακτικῶς.

— Ὠ!... ναί, ναί... τὸ λεοντάρι δηλαδὴ, εἶπεν ὁ Κούνελος. Τί ἡλίθιος ποῦ εἶμαι! Μὰ, νὰ σας πῶ, γιὰ νὰ το καταλάβω καλλίτερα, δὲν πᾶμε νὰ δοῦμε καὶ τὴν παγίδα;

Τοῦ ἐκακοφάνηκε κάπως τοῦ Λέοντος αὐτὸ τὸ χασομέρι, ἀλλὰ δὲν ἤρε καμμίαν δικαιολογίαν διὰ ν' ἀρνηθῇ.

Τοῦ ἐκακοφάνηκε κάπως τοῦ Λέοντος αὐτὸ τὸ χασομέρι, ἀλλὰ δὲν ἤρε καμμίαν δικαιολογίαν διὰ ν' ἀρνηθῇ.

Κ' ἔτσι ἐξαναπῆραν τὸν δρόμο καὶ οἱ τρεῖς, κ' ἐπῆγαν κοντὰ στὴν παγίδα. — Τώρα, εἶπεν ὁ Κούνελος, ἂν θέλετε νὰ μου ξαναπῆτε ὅλην τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τὴν ἀρχή, μοῦ φαίνεται πῶς θὰ μπορέσω νὰ την καταλάβω.

Ἄρχισε λοιπὸν ὁ Βλάκας νὰ διηγῆται πάλιν τὴν ἱστορίαν, ἐνῶ ὁ Λέων ἐστέκετο πεινασμένος καὶ ἐσυλλογίζετο ἂν δὲν θάκαμε καλλίτερα νὰ φάγῃ μαζὶ καὶ τὸ γεῦμα καὶ τὸ δεῖπνον του.

— Τώρα κατάλαβα! ἐφώναξε ὁ Κούνελος. Τὸ λεοντάρι κατέβαινε τὸν δρόμο ἀπ' ἐδῶ, ὅταν εἶδε τὴν παγίδα...

— Ὁχι, ὄχι! διέκοψεν ὁ Βλάκας. Ἐγὼ κατέβαινα τὸν δρόμον, ὅταν εἶδα τὸ λεοντάρι μέσα στὴν παγίδα.

— Ὁχι, ὄχι ὄχι! ἐμούγγρισε τὸ λεοντάρι. Τί ξερὸ κεφάλι ποῦ ἔχεις! Μὰ, τίποτε δὲν ἐννοεῖς ἐσύ;

— Ἀλήθεια... εἶνε πολὺ ξερὸ τὸ κεφάλι μου. Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ μπορέσω νὰ το καταλάβω.

— Κ' ἐγὼ σου λέγω πῶς θὰ το καταλάβῃς! ἐξαναμούγγρισε τὸ λεοντάρι. Ἄκουσέ με κ' ἐμένα!

— Μάλιστα, μάλιστα! ἀκούω. — Λοιπὸν! ἐγὼ ἤμουν μέσα στὴν παγίδα, ὅταν εἶδα τὸν γαΐδαρο κ' ἐρχότανε. Τὸ βλέπετε τώρα πῶς ἐγένε;

— Μάλιστα, μάλιστα! Ἀλλὰ, σὲ παρακαλῶ, δὲν το καλοβλέπω... Ἀπὸ ποῦ ἐμπήκα μέσα στὴν παγίδα;

— Μὰ... ἀπὸ τὴν πόρτα, βρὲ ἡλίθιε!

— Μὰ... μὰ... ὦχ! τί ξερὸ κεφάλι ποῦ ἔχω! Ἡ πόρτα εἶνε πολὺ μικρὴ. Πῶς ἐχώρεσες κ' ἐμπήκα;

— Ἐλα ἐδῶ, βρὲ ξεροκέφαλε, νὰ δῆς πῶς ἐχώρεσα!

Καὶ ἐπῆγε ὁ Λέων κ' ἐμπήκε πάλιν μέσα στὴν παγίδα.

— Τὸ βλέπετε; Νά! εἶμαι τώρα μέσα!

— Τὸ βλέπω πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ Κούνελος, καὶ γρήγορα-γρήγορα ἐκλείσσε καὶ ἀμπάρωσε τὴν πόρτα. — Ἐλπίζω μάλιστα πῶς θὰ μείνῃς μέσα αὐτὴ τὴν φορὰ, καὶ δὲν θὰ ἔλθῃ κανένας ἄλλος βλάκας ἢ ἡλίθιος νὰ σου ἀνοίξῃ. Σὲ προσκυνῶ!

Καὶ ὁ Κούνελος καὶ ὁ Βλάκας τῶβαλαν στὰ πόδια κ' ἐφυγαν γελαστοὶ καὶ χαροῦμένοι σὰν τὰ τζιτζίκια, καὶ ἄφισαν τὸν Λέοντα ν' ἀφρίζῃ καὶ νὰ μουγγρίζῃ, ἕως ὅτου ἤλθαν οἱ χωρικοὶ μετὰ τοὺς κωνάρια, καὶ τὸν ἐπῆραν ἀπὸ ἐκεῖ μέσα, τὸν ἔβαλαν μέσα εἰς ἕνα μεγάλο κλουβὶ καὶ τον ἐστεῖλαν εἰς τὴν Εὐρώπην, διὰ νὰ τον κλείσουν εἰς κανένα Ζωολογικὸν Κήπον.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΕΥΝΟΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ'

Ευτυχῶς, ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον, ἡ μητέρα τῆς Κικῆς ἐξελιγοθύμησε καὶ ἔνοιξε τὰ μάτια της.

— Ἄ! εἶπε. Ἐνόμισα πῶς θὰ πέθαινα ἀπὸ τὴν χαρὰ μου!

Ἡ γρηῃ Παγώνα ἐτραβούσε τὰ μαλλιά της καὶ ἐχτυπιῶνταν μοναχῆ της, διότι, ἔλεγε, δὲν ἐπρόσεξε τὰ παιδιὰ ὅσον ἔπρεπε, παρὰ τ' ἄφισε νὰ φύγουν.

Ἐπὶ τέλους ὅλα ἐξηγήθησαν.

Τὰ παιδάκια ἐφαίνοντο τόσο μετανενημένα, διὰ τὸ σφάλμα που ἔκα-

« Ἐνόμισα πῶς θὰ πέθαινα. »

μαν, ὡστε οὔτε ὁ κύριος οὔτε ἡ κυρία Δ... εὐρήκαν ἀρκετὸν θάρρος νὰ τα μαλώσουν.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν μετὰ πόσον ἐνθουσιασμὸν εὐχαρίστησαν τὸν Κύριον Ἄγριον... Ἐπῆρε καὶ ὁ Παυλῆς ἕνα σωρὸ φιλήματα εἰς τὸ μερίδιόν του, καὶ πολὺ δικαίως, διότι αὐτὸς πραγματικῶς ἔδειξε πῶς ἦτον ὁ μόνος λογικός, ὁ μόνος ποῦ εἶχε σωστὸ μυαλὸ ἀπὸ ὅλη τὴν συντροφία τῶν μεγάλων μας περιηγητῶν.

Ὁ μόνος παραπονεμένος εἶνε ὁ κύριος Μπέμπης. Δὲν εὐρήκε, λέγει, οὔτε Ζαχαροκάλαμα οὔτε καρύδια τῆς Ἰνδίας εἰς τὸν γύρον τοῦ κόσμου που ἔκαμε.

— Φαίνεται πῶς τα ἔφαγαν ὅλα οἱ ἄγριοι καὶ δὲν ἄφισαν κανένα γιὰ νὰ φάμε κ' ἐμεῖς...

Αὐτὸ ἔλεγε καὶ ξανάλεγε ἀδιάκοπα, καὶ ἀπορούσε πῶς τὰ βιβλία γράφουν μιά τόση μεγάλη ψευτιά, ὅτι ὑπάρχουν τάχα ἀκόμα Ζαχαροκάλαμα καὶ μεγάλα καρύδια μετὰ γάλα μέσα.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Η ΔΙΚΗ

Η ΠΛΑΚΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΦΑΓΓ

Αιμιλία.

«Ἐπέραςε ἕνας μῆνας σωστός, ἀφ' ὅτου ἔβαλαν στὴν φυλακὴ τὸν μπαμπᾶ. Πῶς συνέβη καὶ δὲν ἀπεθάναμεν ὅλοι ἀπὸ τὴν λύπην μας; Καὶ ὅσον συλλογίζομαι ὅτι δὲν θὰ δικασθῇ πρὶν περάσουν ἀκόμη δύο μῆνες ὀλόκληροι. Ἀδύνατον ν' ἀνθῆξῃ ἡ μαμμὰ τόσο καιρὸν μετὰ τὴν ἀγωνίαν που ὑποφέρει. Μοῦ ἐπαναλαμβάνει διαρκῶς ἀπὸ τὸ πρωΐ ἕως τὸ βράδυ: «ὦ! Θεέ μου, πῶς ἤθελα νὰ ἦμουν πεθαιμένη!» Τὴν κάμνω ν' ἀνακτήσῃ ὀλίγον τὸ θάρρος της καὶ της λέγω ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὀμιλῇ τώρα περὶ θανάτου, ἐνῶ ὁ μπαμπᾶς ἔχει τόσο μεγάλην ἀνάγκην ἀπὸ τὴν ἀγάπην μας, καὶ ὅτι με ἐκμηδενίζει με αὐτοὺς τοὺς ἀπελπιστικούς λόγους ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, πάλιν τὰ ἴδια ἔχομεν ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Εἶνε τόσο ἀδύνατη, ὡστε τρέμω διαρκῶς μήπως πάθῃ τίποτε ἢ ὑγεία της. Ἄν κατὰ δυστυχίαν λησμονήσω καμμίαν φορὰν ὅτι εὐρίσκομαι ἐμπρός της καὶ δακρῶσσομαι λιγάκι τὰ μάτια μου, ἡ μητέρα ἀρχίζει τοὺς θρήνους καὶ τοὺς ὀδυρμοὺς, ὅταν δὲ ἐπανεῖθῃ ὁ Κάρολος, τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς, ἀφοῦ καὶ ἡ Αἰμιλία κλαίει.»

«Δὲν ἤξεύρω τί θὰ ἐγίνόμεθα χωρὶς τὸν Κάρολον· αὐτὸς μας ἐμποδίζει καὶ δὲν συντριβόμεθα ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀγωνίας μας. Ἐκάθησε καὶ ἤρεν ἀπὸ τὰς διασήμες δίκας ὅλα τὰ παραδείγματα ὅπου ἐπὶ τέλους οἱ ἀθῶοι ἀπαλλάσσονται τῆς κατηγορίας παρὰ τὰς ἐπιβαρυντικὰς ἐναντίον των μαρτυρίας, διὰ νὰ μας ἀποδείξῃ ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζόμεθα, ὅτι θ' ἀποδειχθῇ ἡ ἀθωότης τοῦ μπαμπᾶ, μολονότι τώρα τὰ πάντα στρέφονται ἐναντίον του, μολονότι τον κητηγορεῖ καὶ αὐτὸς ὁ συνέταιρός του, ὁ κ. Χόλμπρουκ.»

«Μάλιστα, κυρία Φάγγ, ὡς καὶ ὁ συνέταιρός του ὁ ἴδιος ἐπῆγε καὶ κατέθεσεν ἐναντίον του ἦτο ἀσθενής μετὰ τυφοειδῆ πυρετόν, ὅταν ὁ μπαμπᾶς τοῦ ἔγραψε διὰ νὰ τον πληροφορήσῃ τί συνέβαι-

νε, και να τον παρακαλέση να έλθη να μαρτυρήσει υπέρ της αθωότητάς του. Έκεινοι που τον ένοσήλευον, απήντησαν κατ' αρχάς ότι ήτο ανίκανος να γράψη ή να ένοήση καν το παραμικρόν' αλλά τώρα που έθεραπειώθη, θα το πιστεύετε τί λέγει; Λέγει ότι δεν ήξευρε τίποτε άλλο δι' εκείνο το γραμματίον, παρά ότι ο πατέρας μου τάχα του είπεν, ότι τούτο έδωκεν ή γιαγιά με τα χέρια της. Το ένοιείτε εσείς, αυτό το πράγμα; Είνε βέβαιον ότι εκείνος ο άνθρωπος δεν λέγει την αλήθειαν' αλλά δια ποίον σκοπόν δεν την λέγει; Χάνω το λογικό μου όσον το συλλογίζομαι, και όμως αισθάνομαι ότι ή μαρτυρία του κυρίως θα βαρύνη περισσότερο έναντίον του δυστυχισμένου πατέρα μου. Και ο πατέρας μου δεν ένθυμείται τίποτε άλλο δι' αυτό το κατηγορούμενον γραμματίον, παρά ότι το έπηγε μόνος του εις την τράπεζαν της Βαγγόρ και εισέπραξε τα χρήματα. Δεν ένθυμείται καθόλου πόσος του το έδωσε, πόσος ήλθεν εις την τράπεζαν και το παρέδωκεν αντί χρημάτων. Γνωρίζετε πόσον είνε αφηρημένος' αλλά να μή ένθυμείται πόθεν έλαβεν αυτό το μεγάλο ποσόν. — Α! αλήθινά, καταναϊά άπιστευτον. Σχεδόν έννοώ τώρα διατί οι ξένοι έχουν άμφιβολίας περί της αθωότητάς του' τόσο φαίνεται αλλόκοτον αυτό το πράγμα! Αλλά εγώ είμαι βεβαία ότι ή αλήθεια θα λάμψη μίαν ήμέραν. Φοδούμαι μόνον μήπως λάμψη παραπολύ άργά!

« Η κινή γνώμη φαίνεται ότι όλον έν γίνεται έχθρικότερα προς αυτόν' υποθέτω ότι εις όλον το Κιμπασέτον δεν του μένον πλεόν παρά δύο φίλοι: ο δικηγόρος του κ. Λόριγκ, και ο Κάρολος, ο όποιος μελετά με τον κ. Λόριγκ όλα τα έγγραφα της δικογραφίας του. Ο καλός και γενναίόψυχος Κάρολος άφιστάται εις αυτό το έργον ψυχής τε και σώματος, και παρά το συμφέρον του! Διότι το κάμνει έναντίον των συμβουλευόντων του δικαστού Δίλλιγγαμ, ο όποιος έν τούτοις είνε παιδικός φίλος του μπαμπά, αλλά δεν θα έκινούσε ούτε το δακτυλάκι του δια να τον σώση. Δεν μου το είπεν ο ίδιος, ω! όχι' αλλά ή Εσέν εις μίαν από τες συνηθισμένες «αφηρημάδες» της.

«— Ο Κάρολος κάμνει άσχημα που άγκυατεύεται έναντίον της γνώμης του κ. Δίλλιγγαμ, μου είπε' άς έλπίσωμεν τουλάχιστον ότι μ' αυτό δεν θα χάση την θέσιν που ηδρην ο κ. δικαστής εις την Βοστώνην.

«Αυτά τα λόγια μ' εκτύπησαν κατάκαρδα σαν βέλος' ούτε έφραναζόμην καν ότι ο φίλος μας είχε μείνη εδώ έξ αιτίας του μπαμπά. Δι' αυτό, όταν επέστρεψε δια να δειπνήση, έσπευσα να του είπω, ότι μένων έξ αιτίας μας εις το Κιμπασ-

σέτον, έμελλεν ίσως να διακινδυνεύση δια παντός το μέλλον του, να χάση εκείνην την λαμπράν θέσιν που του έπρόσπεραν.

«— Μην άνησυχήτε, μοι είπε, και δεν θα κάμη φτερά να πετάξη ή θέσις' έλαβα ένα γράμμα του κ. Χεύγούδ, ο όποιος με ειδοποιεί ότι θα με περιμένη έως τον Ίανουάριον.

«Καθησύχασα τότε εγώ, και ο Κάρολος έπρόσθεσε:

«— Ίσως και να μη χρησιμεύ τίποτε εις αυτήν την δικήν' αλλά δύο κεφάλια αξίζουν πάντοτε περισσότερο από ένα, και το θεωρώ ευτόχημά μου ότι συνεργάζομαι με τον κ. Λόριγκ, δια να αποδείξω την αθωότητά ενός ανθρώπου, εις την όποιαν πιστεύω ολοψύχως.

«Δεν ήξεύρετε πόσην άνακούφισιν μου έπροξένησαν τα λόγια του!

«Επήγαμεν κατόπιν να κάμωμεν την καθημερινήν μας επίσκεψιν εις τον προσφιλή μας φυλακισμένον. Τον ήύραμεν τόσο άποροφρημένον με την άνάγκωσιν ενός ποιήματος του Μπράουνιγκ, ώστε είχε λησμονήση ότι εκάθητο επάνω εις ένα σκαμνί άχυρόπλεκτον και ότι εύρίσκετο όπισθεν από την σιδερένιαν θύραν της φυλακής του Κιμπασέτου. Θα το πιστεύσετε ότι πρώτα άρχισε να συζητή με τον Κάρολον δια το ποιητικόν ύφος του Μπράουνιγκ; Τι με μέλει τώρα δι' όλους τους μεγάλους ποιητάς του κόσμου; Εγώ, είνε αδύνατον να λησμονήσω την λήπην και τον πόνον μου, εύχαριστούμαι όμως που κατορθώνω, κάποτε, ο μπαμπάς να λησμονή την όδύνην του. Μόλις άφιστε καίω το βιβλίον του, τω έπανήλθεν ή συναίσθησις της θέσεώς του με όλην την φρίκην της.

«— Ο Θεός να εύλογη το καλό μας το κορίτσι που έρχεται κάθε μέρα και με βλέπει στην φυλακήν μου, σαν καλός άγγελος! είπε και με άγάλλιασεν.

«Έβαλα τα δυνατά μου δια να μην άρχισω τα δάκρυα και τους θρήνους.

«— Αφού ή άνάγκωσις σάς διατκεδάξει, τω απήνησκα, αυριον θά σας φέρω, με τα πράγματα που σας χρειάζονται, και την «Ίστορίαν του Πολιτισμού» του Μπουκλερ.

«— Μην λησμονήσης να μου φέρης και τον τελευταίον τόμον του Δαρβιν, άνέκραξεν άμέσως. Πώς είνε τώρα ή μητέρα σου; Και τα άδελφια σου; Εμάθατε πώς περνούν; Ω! παιδιά μου, παιδιά μου. Γι' αυτά και για την αγαπημένη μου την γυναίκα, θα έφευγα, αν ήμπορούσα, στην άκραν του κόσμου' αλλά πώς να φύγω από αυτόν τον σιδηρένιον κύκλον που με σφίγγει;

«— Μην άπελπίζεσθε, πατέρα μου, άνέκραξα ενω τον φίλοΰσα, οι δικηγόροι

σας θα δυνηθούν να αποδείξουν την αθωότητά σας!

«— Ναι, έχω πεποιθήσιν εις αυτούς, είπε και εκύτταξε με εύγνωμοσύνην τον Κάρολον. Ο Θεός δεν θ' άφιση να καταδικασθή ένας αθώος.

«Επροσπάθησα να τω όμιλήσω δια πράγματα άδιόφορα' ήσυχασε τότε βαθμηδόν και κατ' όλίγον, και τέλος μου έκαμε και αυτός μερικούς έρωτήσεις. Με ήρώτησεν αν ή γιαγιά υπέφερεν από τους ρευματισμούς της, και με ήρώτησε με τόσο ενδιαφέρον ως να ήτον αυτή ή καλλιτέρα του φίλη. Δεν είνε καθόλου δυσηρεστημένος μαζί της που δεν έκαμεν αυτή τίποτε δια να τον βοηθήση. Ο Κάρολος δεν είνε τόσο άνεξίχικος. Μου είπεν ένα σωρό πράγματα δι' αυτό το ζήτημα, όταν άνεχωρήσαμεν από την φυλακήν.

«Του είπα να πάμε από τον δρόμον που περνά κοντά στον ποταμόν, δια να μη συναντήσωμεν κανένα. Αλλά ο δικαστής Δίλλιγγαμ έκαμεν άκριβώς τον περιπάτον του προς εκείνο το μέρος. Όταν τον είδα, άφισα γρήγορα γρήγορα μέσα σιδηρό δάσος δια να μη με ιδή' εκεί εκάθησα επάνω εις τον κορμόν ενός πεσμένου δένδρου, και άρχισα να κλαίω σαν να έπρόκειτο να ραγίση ή καρδιά μου.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΠΟΣΟΝ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ Η ΜΕΛΙΣΣΑ

Ολίγοι από τους μικρούς μου φίλους γνωρίζουν άκριβώς το ποσόν της εργασίας που κάμνει ή μέλισσα δια να συνάξη το μέλι από τα άνθη.

Ίσως νομίζουν ότι είνε εύκολος ή εργασία της. Ποσον άπατάνται! Αν ήτο δυνατόν να κάμη ο άνθρωπος τόσο πολλήν εργασίαν, θα ήτο τότε κυριολεκτικώς εργατικώτερος και από αυτήν την μέλισσαν.

Ας υποθέσωμεν ότι κοντά εις μίαν κυψέλην δεν υπάρχουν άλλα άνθη παρά γαρύφαλλα, και ότι από αυτά μόνον είνε υποχρεωμένη ή μέλισσα να συνάξη το μέλι της.

Λοπόν, κάθε γαρύφαλλον έχει έξ χωριστά σωληνάκια, και εις κάθε σωληνάριον υπάρχει ζάχαρις, όχι περισσότερα από έν πεντακοσιοστόν του κόκκου!

Δια να συνάξη ένα κόκκον ζάχαριν ή μέλισσα, πρέπει να χύση την προδοσίδα της εις 500 σωληνάκια. Και έπειδή 60 κόκκοι κάμνον ένα δράμι, δια να κάμη ή μέλισσα ένα δράμι μέλι, πρέπει να πιπιλήση 30,000 σωληνάκια, δηλαδή 5,000 γαρύφαλλα, — ούτε πολλά ούτε όλίγα.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ

[Δημοσιεύονται κατωτέρω τα αποτελέσματα των Εύσημων των ετών 1901 και 1902, συγκρίνων προς το βιβλίον μου, το όποιον κρατείται εις το Γραφείον μου, και προς τας σημειώσεις, τας οποίας μου έστειλαν οι διαγωνιζόμενοι. Αι σημειώσεις αυται ήσαν άκριβέσταται. Ως άπεδείχθη εκ της αντιπαραβολής προς τους αριθμούς του βιβλίου μας, ούδε εις των διαγωνιζομένων έσημείωσεν εσθημα περισσότερο ή ολιγότερα των δεικνών έλαβε πραγματικώς. Μερικοί μάλιστα, — Αθολούδι της Καρδιάς, Πότος Εύμαί, Παρ. Προεστόπτονος και Ζουλίκα, — δεν ήράδθησαν να σημειώσουν μόνον τα ιδικά των Εύσημα, αλλά μου έστειλαν γενικώς Στατιστικά των Εύσημων, κατά το μάλλον ή ήττον άκριβώς, αι οποια μ' έδοθήσαν πάλι εις την εξέλεξιν των αριθμών δι' ανταπαραβολής και εις την εξαγωγήν άκριβεστάτων Αποτελεσμάτων. Τους εύχαριστώ όλους.

Εις τα Αποτελέσματα δεν αναφέρονται οι λαβόντες Εύσημα κάτω των 20, — διότι είνε πάρα-πολλοί, — καθώς και όσοι δεν έφρόντισαν να μου στείλουν σημειώσιν των Εύσημων των. Τούτο παρακαλώ να λάβουν υπ' όψει οι διαγωνιζόμενοι δια τα Εύσημα του 1903, και εσθώς άμια τελειώση το έτος, να μου στείλουν άκριβή και λεπτομερή σημειώσιν των Εύσημων τα οποια έλαβον, αν θέλουν να ίδουν τόνομα των εις τα προσεχή Αποτελέσματα.]

Α' — ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1901

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Διαφορεθείσα Έλιπί, έλαβεν Εύσημα 63.
- ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζουλίκα 61. — Άρτανιάν, 58.
- ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πικραμένη Καρδούλα, 42. — Κεντρί, 39. — Αταθύριον Ρόδου, 35. — (Ο άποδίδσας Λοζίας, 56.)
- ΕΠΑΙΝΟΣ: Απογόνος του Νέστορος, 34. — Έρυθρόν Νέφος, 32. — Αύρα της Κερκύρας 29. — Σμυρνωτάκι, 29. — Άλλοπρόσαλλος, 23. — Λευκόν Κρίνον, 23. — Έλληνικό Άεράκι, 22. — Χιονοσκεπής Δίεψη, 21 κτλ. κτλ.

Β' — ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1902

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αταθύριον Ρόδου, έλαβεν Εύσημα 77.
- ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έρυθρόν Νέφος, 62. — Αουλούδι της Καρδιάς, 46. — (Ο άποδίδσας Αρχικαλαμπουριστής, 50.)
- ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Απογόνος του Νέστορος, 42. — Μαρίδα του Εύρίπου, 42. — Χολύ: διάβολος, 41.
- ΕΠΑΙΝΟΣ: Πλοίον του Δουνάβεως, 34. — Πικραμένη Καρδούλα, 34. — Αστήρ της Ανατολής, 31. — Πολύμνια Λασκάρως, 29. — Μόνωσις, 29, κτλ. κτλ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιατί, Κουφιοκεφαλάκη, με τέτοιο κρύο δεν φορέεις το έπαιωφόρι σου;

— Μα άφου, κυρία, και όταν το φορώ κρυώνω;

Ευαίδη ύπο της Ζακτίδος.

— Έτοιμάζονται δια τον περιπάτον.

Ο Μπέμπης πάντοτε προδλεπτικώς λέγει: 'Τη μαμά μου!

— Πάρε κουφέτα μαζί σου, για να μου δίνης σαν άρχίσω τα κλάμματα.

Ευαίδη υπό του Άνθους Ροιάς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΙΣ την Άγγελίαν του έν Βόιω Μικρού Συλλόγου, ή «Πρόδοξ», ή οποία έδημοσιεύθη εις το προηγούμενον φύλλον, έγινε ένα σπουδαίον λάθος. Έγράφη ότι οι θέλοντες πληροφωρίσε ναποσταθύν προς τον Γεώργιον Κουγιαννίδην, ενω έπρεπε να γραφή προς τον Γεώργιον Κουικιάδην. Έμπορικήν Σχολήν, εις Βόλον. Υπάρχει και Κουγιαννίδης μεταξύ των ιδρυτών του Συλλόγου, άλλ' ο φίλος μου αυτός ονομάζεται Νικόλαος και όχι Γεώργιος. Ο Σύλλογος πρέπει να ειδοποιηθή το Ταχυδρομείον περί του λάθους, διότι πιθανόν να έστάλη ήδη καμμία έπιστολή με την έσφαλμένη διεύθυνσιν.

Συγχάριω τους Βραβευθέντας εις τον Διαγωνισμόν των Εύσημων και τους παρακαλώ να συμμορφωθούν με τον Όδηγόν. Όσον δια την σημειώσιν, την όποιαν εξέλεξα περι των Εύσημων του 1903, παρακαλώ όλους τους ενδιαφερομένους να μου την στείλουν μόλις τελειώση το έτος. Είς χωριστόν τεμάχιον χάρτου εκαστος όφείλει να καταγράψη και νόθροση τα Εύσημα, τα οποια έλαβε κατά το διάστημα του έτους 1903, κατά το εξής υπόδειγμα: «Σημείωσις Εύσημων: Ονομάζομαι» και διαμένω εν Κατά το έτος 1904 έλαβα τα εξής Εύσημα:

- » Φύλλον 3ον—2Ε εις την Αλληλογραφίαν υπό το ψευδώνυμον τάδε.
- » Φύλλον 5ον — 5Ε εις τον Διαγωνισμόν Λύσεων υπό το ψευδώνυμον δεινά.
- » Φύλλον 10ον—3Ε εις το Εσπαθώμα με τδώνμα μου.

Το όλον έλαβα Εύσημα 10.— Έπιγραφή. «Αετό της Έρήμου, [6Ε] δια την ώραίοτάτην έπιστολήν. Σου έστειλα σου βραβείον σου και περιέμω την φωτογραφίαν σου να την δημοσιεύσω μετά πάσης χαράς, δια να γνωρίσουν και οι φίλοι μου ένα τόσο καλό παιδί και τόσο ένθουσιώδη συνάδελφον. Σ' εύχαριστώ και δια το νέον ξεσπάθωμα και δια το ενδιαφέρον, το όποιον μαρτυρεί ή πληροφωρία σου. Αλλά τί να σου είπω! Ο αγαπών την «Διάπλασιν» μόνον δια τας Πληροφωρίας της και δυσχερατούμενος διότι αυται περιωρίσθησαν τώρα κατ' άνάγκην εις τας Μικράς Άγγελίας, παρεξηγεί τον ύψηλον σκοπόν περιδοικού παιδαγωγικού, και το υποβιβάζει εις έργον άνταλλαγής άσημάντων πολλακίς πληροφωριών.

Λοπόν, Κίτρινη Μάσκα, έκαφνα θα μάθω τα αποτελέσματα των ενεργειών σου; Ας είνε! Έννοείται ότι λογαριάζονται και τα εις τους Διαγωνισμούς δίδόμενα Εύσημα (άλλως προς τί θα έίδοντο;) Πολύ μου άρέσει αυτό που κάμνεις, και εις το τέλος του έτους σε παρακαλώ να μου στείλης αντίγραφον του Καταλόγου σου, διότι είμπορεί να μου χρησιμεύση.

Αρθος του Σολομού [Ε] ή έπιστολή σου μου ήρεσε πολύ. Οράτατα σου λέγει ή μαμά σου, ότι οι φίλοι της «Διαπλάσεως» δεν πρέπει να έχουν έλαττώματα, και αν έχουν πρέπει να προσπαθούν να τα διορθώσουν. Με την θέλησιν και με την άπόφασιν, πάντα θα εύρίσκη: όλιγον καιρόν να μου γράφης. Σου έστειλα χάρτην των Λύσεων.

Φίλε Η. Κ. το ψευδώνυμόν σου είνε Τρέλ-

λα του Κόσμου. Πώς δεν το είδες όταν σου το ένέκρινα;

Βίωμαρχ, σ' εύχαριστώ πολύ δια την άνανώσιν και δια το ξεσπάθωμα. Έννοείται ότι και από τώρα είμπορούν να γράφουν το φύλλον οι νέοι μας φίλοι, και να μου στέλλη: το αντίτιμον εις γραμματόσημα, έφ' όσον το ποσόν είνε μικρότερον δραχμής.— Τα δια των Μικρών Άγγελιών ζητούμενα στέλλονται πάντοτε εις την διεύθυνσιν του ζητούντος, και όχι δια του Γραφείου μου.

Πολλοί μου γράφουν και σήμερα δια την καινοτομίαν του 1904 ένθουσιώδως: π: χ: ή Κροφδοδαγκανιάρια, ή Κνηγέτις Άρτεμις, ή Πνοή του Ζερρόρον, ή Αιμιλία Χάβ, ή Δωδάκη κλ. κλ. Δεν έχω τόπον δι' άποσπάσματα και θα περιριστώ μόνον εις δύο. Το Τρέλλο Ναυτάκι. [ΕΕ], μου γράφει: «Είνε μία ιδέα άληθώς λαυρά. Κάποιος Άγγελος θα σου την ένέπνευσεν' αλλά πόσος; μήπως ο της Χαρίε, δια να ιδή χαρούμενα μερικά προσωπάκια; μήπως ο της Άγάπης, εξ άγάπης προς τους άπορωτέρους; μήπως ο Παρήγορος, δια να προσηγορήση μερικούς τεθλιμένους, οι όποιοι πρό πολλού έστερουτό της λαμπράς ταύτης πνευματικής τροφής, ή οποία καλείται Διάπλασις; . . .» — Και ή Αίγυπτιακή Μούμια: «Είδα ότι μερικοί συνδρομηταί μου ήρχισαν από τώρα τας ενεργείας των δια το διαπλωματικόν στάδιον (δυνάμεθα να το ονομάσωμεν ούτω;) του Πράκτορος της Διαπλάσεως. Έζηλευσα κ' εγώ και ήρχισα από σήμερα τας ενεργείας μου. . . . Μου έρχεται να πετάξω από την χαράν μου. Πράκτωρ της Διαπλάσεως! τί άραϊόν δίωμα! Δημοσιεύσε λοιπόν την προκήρυξιν!» — Μ' αυτό θα κάμω κ' εγώ.

ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ο Σύλλογος «Ένωσις» μου έστειλεν εκ συνεισφοράς των μελών του 14 δραχμάς, όπως έγγράψω εις την Διάπλασιν του 1903 την ύπ' αριθμόν 13 συσταθεσαν πτωχών κόρην εκ Δαρίσης, και όπως άνανώσω την συνδρομήν δια το 1904 άλλης, έν Δαρίσην έπίσην, πτωχής κόρης, την όποιαν είχα συστήσει εις το 5ον φύλλον του 1902. — Άξιος έπαίνων και συγχαρητηριών ο Σύλλογος «Ένωσις» δια το τόσο ευγενή αισθήματα των μελών του, όλων εκ του κύκλου των καλών μου φίλων.

Σας συνιστώ και πόλιν μίαν πτωχών κόρην εκ Μακροχωρίου της Κοινότητας, την όποιαν και άλλοτε σας είχα συστήσει υπ' αριθμόν 16. Μου έκαγαράει ή καίμενη, και αν ήτο δυνατόν να εδιδάχατε το γράμμα της και να εδελήπατε με τί πόνον ίνε γραμμένον, διότι οι πλούσιοι θα μου έστέλλατε από 8 φράγκα και θέ την ένέγραφα. . . για χίλια χρόνια!

Εγκρίνουσα τα ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χαράς εις την Αλληλογραφίαν μου και εις τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους: Μυροδόλον Χαραγγήν (Ψ. Μ.) και Ίλιον Μέλαθρον (Χ. Ω. το προτιμώμενον δεν ήτο έλεύθερον' εμπρός λοιπόν, είσαι τώρα πάνοπλος δια νάρχισης την δρσίαν.)

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλάξουν: ο Τέλλος Όσιλλίος με την Άμνδράν Λάμψιν και Αεροναυτοπούλαν — ο Αίμοσταγής Χρυσήρ με την Κυρία με τας Καμελίαις, Θεταλίδα Καλλιτέχνηδα, Ρομαντικήν Καρδιαν, Δερδουστοιχίαν των Άσθητών και Κόρην του Αϊθέρως — ή Διονυσιάς Πηγή με την Τρέλλαν του Κόσμου, Έρμηον Όσφαιρόν, Χρυσήν Αρθοδέσμιαν, Γαπωνικόν Χρυσάνθεμον και Μικρόν Καλλιτέχνην — ο Μεγιστεύς με την Μέλισσαν του Έμμητοϋ και Δερδουστοιχίαν των Άθη-

των — ο λόγος τοῦ Γάνου με τὸν Ἰαπόνην τοῦ Μεσαίωνα, Ἀρεμῶνη τῶν Πατησίων, Ἀνδρέαν Σουλῶν, Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον καὶ Ἄσκη Νησιῶν — ὁ Ὀλύμπιος με τὴν Ἀμαρῶν, Πολύλο-δράκον, Δουλοῦδι τῆς Καρδίας, Ἐρημίτιδα καὶ Ἰεῶν — ἡ Κίτρινη Μάσκα με τὸ Ἀι-Αίφ τῆς Νεαπόλεως — ὁ Μεγέλλ με τὸ Ἀρχαῖο, Πυρροπόλην, Βοσκὸν τῆς Ροδόπης, Ἐσπερίαν Ἀδραν καὶ Κλάδον Ἐλαίας — ἡ Ἄθρα Καρδία με τὸ Κοκκινὸν Κρίνον, Φαιδίμην, Δημιουργήνην, Πολύλογον Χρυσῶν, Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον — τὸ Ποῖος Εἶμαι με τὴν Ζημιόγαταν, Νιαγάραν, Διάβολον Ἐσπερινόν, Δεικωσίαν τῆς Κύπρου καὶ Ἐλληνοποδῶν — ἡ Πρῶτὸν τοῦ Ζεφύρου με τὴν Κόρην τοῦ Μοριᾶ, Ἰαπόνην τοῦ Πηλίου καὶ Νύμφην τῶν Τεμπῶν.

(ἔσται· εὐχαριστῶ πολὺ) Κυνηγέτιδα Ἀρτεμιν (βραβεῖον ἔσται· χαίρω πού ἔγινες καλὰ) Κρηνοδοξαγατῶν (εὐχαριστῶ πολὺ) ὄχι, ἡ ἐξαδέλφη σου δὲν ἔχει ψευδώνυμον·) Κοκκινὸν Κρίνον (πού ἔχει ὡς σύνημα: «ἐξασπίδωκα καὶ ἄγιος ὁ Θεός») Νηγεμίαν ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν· εὐχομαι νὰ ἐκπληρωθῇ τὸ ὄνειρόν σου) Ἀριεὺ κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Νοεμβρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

“Διηγήματα,”

ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ
ΔΥΟ ΚΟΜΦΟΤΑΤΟΙ ΟΜΟΙΟΜΟΡΦΟΙ
ΩΡΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ
Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ τιμᾶται φρ. 3.
ΑΙ ΔΥΟ ΣΕΙΡΑΙ ΟΜΟΥ τιμῶνται φρ. 6.
Ἡ πρώτη Σειρὰ δὲν πωλεῖται χωριστά.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Δεκεμβρίου.
Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, εἰς τὸ ὅσον δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰασηρίῳ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

577. Στοχευόμενος.

Μουσικὴν θεσπεσίαν σκορπίζω
Ἄν ἀπειράκτον, λῦτα, μάριση,
Καὶ εἰς ὕπνον βαθὺν σὲ βυθίζω,
Στὴν ἀρχὴν μου ἂν γράμμα κολλήσῃ.

578. Μεταγραμματισμός.

Ἐνὸς Τρωῶς πολεμιστοῦ ἐκόπη τὸ κεφάλι·
Καὶ ἄπνους ἐνῶ ἔπρεπε νὰ πέσῃ φυσικῶς,
Ἄλλο αὐτός, — δὲν ξεύρω πῶς, — κατώρθωσε νὰ
Καὶ νὰ σωθῇ γενόμενος ἀρχαῖος ποταμὸς!

579. Ἀναγραμματισμός.

Ἐκαμα κ' ἐγὼ ἓνα θαῦμα. Μπᾶ! καὶ γιὰτί
[ὄχι τάχα;
Νὰ λοιπόν: τὰ γράμματά μου ἀνακάτωσα μο-
[νάχα,
Καὶ ἀπὸ ζῶον κερασφόρον, — σὺν τῷ σκέπτο-
[μαι πῶς χαίρω! —
Ἐντομο ἔγινε μικροῦλη, πού με ἔφερε καὶ σε
[ἔφερω.

580. Αἶνιγμα.

Ἄν καὶ οὐδόπως εἶμαι τί, τῶν ἄλλων παραπάνω,
Ἄκουσε ὅμως τί μπορῶ μονάχο μου νὰ κάνω,
Νὰ φαίνομαι στὸν οὐρανὸ, νὰ ρέω στὴν Ἀσία,
Νὰ εἶμαι καὶ γνωστὴ θεὰ ἀπ' τὴ Μυθολογία,
Καὶ γένος ἄνθου! Φίλε μου, δὲν εἶνε νὰ τα χάσῃ;
Ποῖο ἄλλο θαῦμα σὰν αὐτὸ εἶδε ποτὲ ἡ πλάσις;

581. Τρίγωνον.

1. — Ἀρχαῖος ποταμὸς ἐν Ἀπουλίᾳ.
2. — Ἀρχαῖος ποταμὸς ἐν Ἰνδικῇ.
3. — Ἀρχαῖος ποταμὸς ἐν Κολχίδι.
4. — Θεοῦτος αἰγυπτιακῆ.
5. — Ἀριθμητικόν.
6. — Ἀντωνυμία.
7. — Γράμμα.

582. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.

[Ἀπὸ ἕκαστον τῶν κατωτέρω γνωμικῶν θὰ ληφθῇ μία λέξις διὰ νὰ σχηματισθῇ ἓν ἄλλο:]
Πρέπον τοῖς νέοις ἡ σιγὴ. — Σέβω τὸ γή-
ρας. — Σιγὴν χρὴ ἡ κρείττονα τῆς σιγῆς λέγειν.
— Οὐδὲν κρείττον ἢ φίλος σαφῆς. — Τὸ λα-
κωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν. — Ἡ τοῦ Θεοῦ
φρόνησις πάντων ἐπιμελεῖται. — Μίσει τὸ τα-
χὺ λαλεῖν.

583. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος — ποτὸν = ἐπίρρημα +
Ποταμὸς ἱστορικὸς — ζῶον — φθγγος +
Ἀρχαῖα πόλις — ἀντωνυμία = πρόθεσις.
Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
584-588. Πενταπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου καὶ πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, σχηματίζονται ἄλλαι τόσας λέξεις. Ἐκ
τούτων τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης
δι' ἐνὸς ἄλλου, καὶ πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημα-
τίζονται ἄλλαι τόσας. Τὸ ἴδιον κάμη ἄλλαι τρεῖς
φορᾶς:
κανοῦν, μήκων, ἐπαινῶ, Ἀχαιοί, ἐνδῶ.
589. Μεσοστιχὴ ἐκ Παραγῶγων.

Ἐκ τῶν κάτωθι ρημάτων νὰ εὐρεθῶσιν ἄλ-
λα τόσα παράγωγα (ἐπίθετα ἢ οὐσιαστικά) τοι-
αῦτα, ὥστε νὰποτελέσωσι διὰ τῶν μεσαίων των
γραμμάτων ἀρχαῖον γνωμικόν:
τλήναι, κόπτω, ἐγγυμ, βάπτω, ἦθω, μένω,
βιβρώσκω, ἄλλομαι, πίνω, ἠττώμαι.

590. Γριφώδης Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ἐξ λέξεων, αἱ ὁ-
ποῖαι εὐρίσκονται λυσίμου τοῦ γρίφου, ἀπο-
τελοῦν τὸ ὄνομα δημοτικοῦ βασιλέως:

κτ	Μ	το	το	το	ΡΥ
κτ	Μ	το	το	το	ΡΥ
κτ	Μ	το	το	το	ΡΥ
κτ	Μ	το	το	το	ΡΥ

Πῶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐπιτάσσονται
ἐπὶ τοῦ ΑΝΤΩΝ ΓΚΑΤΕ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37.

466. Ἀλκίνοος (ἄλχη, νόος.) — 467. Ποῦ — ὑπό.
— 468. Παῖον-αἶον.
469. ΛΥΓΚΕΥΣ 470. Αἰλοῦρου
ἄπνους σκιρ-
τῶσαι μῦες. (Ἡ
ἀνάγνωσις μαι-
ανδροειδῶς ἐκ δε-
ξίων [πρὸς τὰρι-
στερᾶ.] — 471.
Ἀἴων — σὸν — αἰ

(Γέλα-λα=) γε+ (ῶνιος=) ἰος=) ἰον=ΔΙ-
ΓΑΙΟΝ — 472-477. Διὰ τοῦ Ο: κορμός, πρό-
κος, Ρόδος, βόθρορος, κἄλλπος, πόρος. — 478.
ΑΓΙΣ (Ἀθῆναι, ἐΓῶ, ἦλιος, ὄνισκος.) — 479
Οὐκ ἔστι σοφίας τιμώτερον. — 480. Ὑπὸ τῆς
πενίας ἀναγκαζόμενοι πολλὰ ποιοῦμεν κακά.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομαῖς μας
λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ἔστος 10 λέξεις, ὅρα δὲ καὶ αἱ
διαιρέσεις τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν-
ταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς. — Μήνης
Πρωτοπαῖς, Δάρισσα. (Γ, 93)

Ἡ Αἰγυπτιακὴ Μοῦσα χαιρετᾷ φιλικότατα

τὸν Κάρολον τὸν Δεκατόν. (Γ, 94)

Ἀναλλάσσω προσωπικὰς φωτογραφίας παν-
ταχόθεν. — Jean N. Fakis, Patras (Γ, 95)

Τῷ Κυρίῳ Μάρκῳ Δ. Κωνταντινίδῃ ἐγκάρδιον
συλλυπητήρια. — Κυρία με τὰς Καμε-
ρίας. (Γ, 96)

Συγχαίρω τὸν Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου διὰ τὸ

βραβεῖόν του. — Λόρδος Κίτσετερ. (Γ, 97)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0. 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς: Εὐρυπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β': — Τόμ. 10^ο.

Ἐν Ἀθῆναις, 22 Νοεμβρίου 1903

Ἔτος 25^ο — Ἀριθ. 47

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΛΟΥΛΙΝΟΥ
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.
ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

Ἦτο πράγματι φρικτὸν τὸ θέαμα, τὸ
ὅπου εἶδαν οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ναυ-
ται τοῦ «Ἀγίου Ἐνώχ».

Ὁ «Ρέπτων» ἀνεσηκώθη εἰς τὴν κο-
ρυφὴν ἐνὸς τεραστίου κύματος καὶ κα-
τόπιον ἐχέθη ὀπίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ κύμα.

Ἀπὸ τὸ ἴδιον κύμα ἀνεπήδησαν
τότε ἀφροὶ καὶ πίδακες ὑδάτων
εἰς μέγιστον ὕψος. Ἡμποροῦσε
κανεὶς νὰ υποθέσῃ, ὅτι ἦτο ἐκεῖ
κρυμμένον κανὲν γιγάντιον τί-
ρας, τὸ ὅπου εἶχε βυθίσῃ τὴν
κεφαλήν του ὑπὸ τὸ ἀγγλικὸν
πλοῖον, ἐνῶ ἡ οὐρὰ του ἐκτυ-
ποῦσε τὴν θάλασσαν ἐκατὸν μέ-
τρα μακρὰν.

Ὅταν ὁ «Ρέπτων» ἐφάνη ἐλ-
νέου, ἦτο κυριολεκτικῶς ξεχυρ-
βλωμένος, τὰ κατόρτια του ἦ-
σαν πεσμένα. τὰ ἐξάρτια του
κομμένα, τὸ σκάφος του ἦτο
γυμνὸν μετὰ τὴν μπάντα, καὶ ἐ-
παρδέρνε ἐπ' ἡμῶν εἰς τὴν λι-
σασμένην θάλασσαν.

Πρὶν περᾶσαι ἓν λεπτόν τῆς
ῶρας, ἀφ' ἑκλύθη δ' αὖτε τελευ-
ταῖαν φορὰν ἐπάνω εἰς τὸ τερά-
στιον κύμα, κατεποντίσθη ὁ
«Ρέπτων» εἰς τὴν ἀβυσσὸν τοῦ
Εἰρηνικοῦ.

Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, οἱ
ἀξιωματικοὶ του καὶ τὸ πλήρω-
μά του ἀνεβόησαν φοβερὰ καὶ
ἔμειναν σὺν ἀπολιθωμένοι ἐμ-
πρὸς εἰς ἐκείνην τὴν ἀνεξήγη-
τον καὶ φοβερὴν καταστροφὴν.

Πιθανὸν ὅμως νὰ μὴν εἶχεν
καταποντίσθῃ καὶ ὅλοι οἱ ναῦ-
ται τοῦ «Ρέπτων» μαζὶ μετὰ
τὸ πλοῖόν των... Ἰσως νὰ ἐ-
πρόφθασαν μερικοὶ νὰ φύγουν
μετὰ τὰς φαλαίνιδας... Δὲν ἔπρε-
πε νὰ προσπαθῶσιν νὰ τοὺς

σώσωσιν πρὶν τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἀ-
πλωθῇ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν;

Ἦταν ἀφορμὴ ἔθρους ληθμονεῖται,
ὅταν συμβαίνουσι τέσων σπαρτακτικῶν δυσ-
τυχήματα!... Ἐπρεπε νὰ ἐκπληρωθῇ
τὸ ἔργον τῆς φιλάνθρωπιᾶς, τῆς πρὸς
τὸν πλησίον ἀγάπης.

— Στὴ θάλασσαν τὴς βέρκας! ἐρώ-
ναξεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

Δὲν εἶχεν περῆσαι οὐτε δύο λεπτὰ
ἀπὸ τὴν στιγμήν τῆς ἐξορᾶς τοῦ
«Ρέπτωνος» καὶ ἦτο ἀλόγη καίρος γι-

βοηθήτου τοῦ; ἐπιζήσαντας ἐκ τοῦ
ναυαγίου...

Ἐξαίρτα, πρὶν ἢ καταβιβάσθωσιν αἱ φα-
λαίνιδες εἰς τὴν θάλασσαν, μία σύγ-
κρουσις ὄχι καὶ τόσον πολὺ ἀπότομος,
ἔγινεν αἰσθητῆ. Ὁ «Ἄγιος Ἐνώχ»,
ἀφ' ἄνεστηκώθη ἐπὶ τῇ ὀκτώ δακτύ-
λους εἰς τὴν πρῶμην, ὡς νὰ εἶχε προσ-
κρούσει, ἐπάνω εἰς ὑφαλόν, ἔκλινε πρὸς
τὰ δεξιὰ καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος...

Ὁ αἶμας εἶχε κοπάτη. Μετὰ τὴν
ἀδύνην τοῦ ἡλίου δὲν ἐφυσούσε καθόλου.

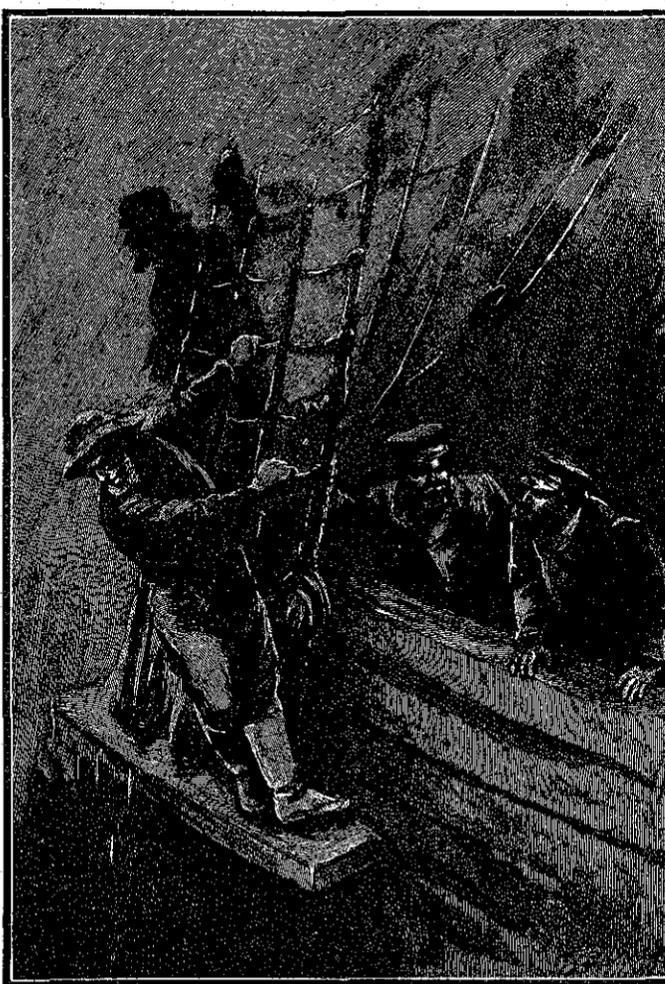
Ἡ θαλασσοταραχὴ πε-
ριωρίσθη εἰς ἐλαφρὸν
φλοῖστον ὄνον. Καὶ
ἐπανήλθον τότε τὰ πι-
κνὰ σύννεφα τῆς ὀμί-
χλης, τὰ ὅπου κατὰ
τοὺς δύο τελευταῖας ἡμέ-
ρας ἐσκέπαζαν ἐκεῖνον
τὸ τμήμα τοῦ Εἰρη-
νικοῦ.

Ὅταν εἶδαν ὅτι ἐξώ-
κειταν, ἐμειναν κατά-
πληκτοι ὁ κ. Μπουρκάρ
καὶ οἱ σύντροφοί του.

Ἐλησημόνησαν πρὸς
στιγμὴν καὶ τὸν «Ρέ-
πτωνα» καὶ τοὺς ναυα-
γούς των Ἐπρεπε πρῶ-
τον νὰ σκεθῶσιν διὰ τὴν
σωτηρίαν τοῦ πλοίου
των, διὰ τὴν ἰδικὴν
των ζωὴν.

Εἰς τί ν' ἀποδώσουν
τὴν προσοράξιν των,
ἀφ' ἄνεμις δὲν ἐπνεε
καθόλου; Μήπως περ-
σέσθη ἐὰ «Ἄγιος Ἐνώχ»
ἀπὸ κανὲν ἀγνωστον
ρεῖσμα;... Ἦσαν εἰς τὸ
περιστατικὸν ἐκεῖνο πολ-
λά τὰ ἀνεξήγητα. Ἄλ-
λως τε ἡ ὥρα δὲν ἦτο
κατάλληλος διὰ νὰ ζη-
τήσουσιν καὶ νὰ εὕρουσιν
ἐξηγήσεις.

Ἀφ' ἡ τρέπις τοῦ
πλοίου ἐκτύπησε δύο

«Οἱ ἀξιωματικοὶ ἔπρεσαν νὰ ἐρωτηθῶσιν...» (Σελ. 370, στήλ. 6')